

Contos de Grimm

Dece contos per le fratres Grimm

traducite per Harleigh Kyson Jr.

Contos de Grimm

traducite in interlingua per Harleigh Kyson Jr., SUA.

Composition: Thomas Breinstrup (Danmark). Correctura:
Bent Andersen (Danmark) e Piet Cleij (Nederland). Publica-
te: maio 2007

© 2007 Harleigh Kyson Jr. e Union Mundial pro Interlingua

Tote derechos reservate. Iste texto es facite disponibile pro uso non-commercial solmente. Tote formas de re-vendita o re-distribution electronic o imprimite es prohibite sin permission in scripto. Nulle parte de iste publication pote assi esser reproducite, copiate, conservate in un systema de cercar o transmittite in ulle forma o per ulle methodo: graphic, electronic, mechanic, photographic, registrate sur disco o cassetta, transferite a bases de datos o in altere maniera sin permission in scripto. Es permittite citar in recensioni con indication del fonte.

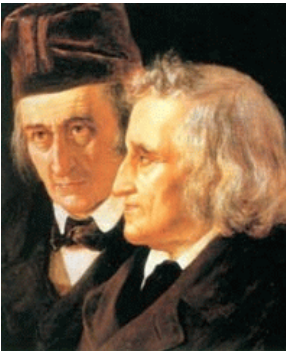
Bibliotheca electronic **in interlingua**

www.interlingua.com

Le Bibliotheca electronic in interlingua es un collection de eLibros, redigite e publicate per le Union Mundial pro Interlingua (UMI), www.interlingua.com

Biographia

Le fratres Jacob Ludwig Karl Grimm (1785-1863) e Wilhelm Karl Grimm (1786-1859) comenciava colliger contos circa 1806. Le collection es inter le libros le plus cognoscite in le mundo, mesmo si le prime edition appareva in solamente 900 copias e besoniava tres annos pro devenir exhaurite. Le contos ha apparite in plus que 160 linguas differente. Le prime parte, “Kinder- und Hausmärchen” (Contos de infantes e del casa) de 1812 contine 86 narrationes. Le secunde parte de 1814 contine 70 historias.

Contento

Le ave grypho	5
Le filiolo del morte	23
Le musicos de Bremen	30
Justitia de Deo	38
Le sartoretto habile	46
Le fidel Johan	53
Le aqua del vita	63
Alicia, le femina del piscator	72
Tiribilitin	84
Crimine e punitio	93

Le ave grypho

Il habeva un vice un rege, cuje nomine nunc es incognite, qui regnava ante multe annos in un loco nunc impossibile de determinar. On sape tamen que ille habeva un filia tanto infirme que illa multo infrequentemente quitava su camera a dormir, in le qual generalmente illa restava prostrate in un divan.

In van le medicos del corte del plus bon reputation tentava curar la, ma lor labores esseva completamente inutile.

Un certe matino se presentava ante le monarcha un fee que ille habeva facite venir al palatio.

“Esque tu sape proque io te ha facite venir ante me?” demandava le rege.

“Si, Vostre Majestate,” diceva le fee. “Io sape que le maladia que afflige vostre filia es le plus grande de vostre preoccupationes. Ma io crede haber le remedio necessari pro curar la, e pro isto io me hastava a venir ci. Pro recuperar su sanitate, le princessa debe mangiar un pomo.”

Proque le rege voleva acquirer con le maxime possibile celeritate le remedio que curarea le princessa, ille annunciava in tote su regno que le prime homine qui venirea con le pomo que restaurarea le sanitate del princessa poterea maritar se con illa e con le tempore devenirea le rege del pais.

Rapide como le vento, curreva le notitia. Omne le nobiles e vassallos humile del regno se precipitava pro trovar le fructo meraviliose que curarea le princessa.

Inter le cercatores humile, un bon paisano, patre de tres filios, consultante su tres filios pro maximalisar le possibilitates de successo pro su familia, diceva a su filio major:

“Carlo, tu sape que le arbore de pomos que nos ha in le jardin produce fructos bellissime que provoca le invidia de omne le personas qui los vide. Il es necessari que tu collige un grande quantitate in un corbe pro portar los a nostre rege. Forsan le princessa post mangiar los se sanara e postea tu potera maritar te con illa.”

Carlo sequeva le instructiones de su patre e plenava le corbe con le plus belle pomos del jardin e vadeva verso le palatio. Un pauco distrahite, ille non videva un nanetto de barba longe qui se approachava a ille ante que le parve vetule homine esseva multo presso a ille. Iste hominetto, qui observava le puero con curiositate, faceva un gesto indicante que ille debeva arrestar se e le diceva con un voce suave e agradabile:

“Que porta tu in ille corbe, mi bon e nobile puero?”

Carlo, qui a vices amava dupar le gente, le respondeva surridente:

“Io porta patas de rana, mi bon homine.”

“Alora, si patas de rana illos es, patas de rana illos es-
sera,” exclamava le nanetto, qui, elevante le voce, dispareva
presto.

Sin dar importantia a iste incidente, le puero continuava
su viage. E quando ille arrivava al palatio annunciante que
ille portava le pomos que curarea le princessa, le monarcha
mesme presto le recipeva. Ma quando ille videva que in loco
del fructos que ille sperava, le puero portava un enorme
quantitate de patas de rana que se moveva sin cessar, le rege
exclamava irate:

“Quita mi palatio immediatamente si tu non vole que io
te castiga pro derider le infirmitate de mi povre filia!”

Sin poter explicar le mysterio del transformation, Carlo
vadeva via e retornava a su casa e explicava a su patre lo que
habeva evenite. Su patre, tanto sorprendite como su filio,
credeva que forsan le tendentia de Carlo verso le conducta
un pouco malitiose contribuava al problema e faceva venir
su secunde filio e diceva:

“Marco, il es necessari que tu anque essaya de curar le
infirmitate del princessa. Vade al jardin, collige omne le
pomos que tu pote, e porta los al palatio.”

Marco faceva lo que le instrueva su patre, e quando ille
habeva su corbe plen de fructos deliciose, ille comenciava
un viage al palatio. In medio del viage al palatio, ille incon-

trava le mesme hominetto del barba longe.

“Que porta tu in le corbe, mi bon e nobile puero?”
diceva le nanetto.

Marco, como su fratre, amava dupar le gente e diceva:

“Io porta lardo, mi bon homine.”

“Alora, si tu porta lardo, lardo illo essera,” exclamava in disgusto le hominetto e dispareva.

Surridente in satisfaction con su senso de humor, Marco continuava su viage verso le palatio. Un sentinella non voleva lassar le entrar, dicente le que ille pareva esser tanto fraudulente como le puero qui antea habeva portate al rege le patas de rana.

“Io non es ulle fraudator,” critava Marco irate. “E io non porta patas de rana, ma le pomos que curara le princessa.”

Le rege audiva le critos e pro discoperir lo que occorreva, veniva al loco ubi esseva le puero e le sentinella. E quando Marco explicava le origine de su ira al rege, iste ordinava que se aperiva le corbe de Marco. Ma su cholera non habeva limite quando ille videva que in le corbe il non habeva pomos ma plure trenchos de lardo. E a fin que postea nemo osarea deciper le, le rege ordinava que a Marco se administrava un serie de colpos forte.

Ferite, sin le corbe, e sorprendite per le mysteriose cambio que le fructos habeva suffrite, Marco reveniva a su casa

e diceva a su patre lo que habeva occurrere. Su patre, multo perturbate, non sapeva como ille poterea presentar su pomos al princessa. Ma tosto se presentava ante ille le plus juvene de su filios, Johan.

“Patre,” diceva Johan, “io anque volera probar mi sorte con le princessa. Esque tu me permittere facer isto?”

Con un aere inquietate e sin poter oblidar le mal sorte de su duo filios major, le patre de Johan respondeva:

“Multo ben, mi filio, face lo que tu vole, ma tu jam sape lo que occurreva a tu fratres.”

“Si, io sape.”

“De plus,” addeva su patre, “tu fratres jam ha seligite le plus belle pomos, e io anque non sape an tu es sufficiente matur pro compler tu proposito.”

Johan, un puero prudente qui non voleva lassar ulle cosa al hasardo, parlava a su fratres, essayante de extraher ex illes le ration de lor fiasco, ma Marco poteva dicer le nihil, e Carlo non poteva facer plus que planger se del dolores causate per le colpos que ille habeva recipite in le palatio.

Alora Johan vadeva a su patre e diceva que in despecto del mal sorte de su fratres, totevia ille voleva probar le sue.

“Vade al palatio si tu vole,” diceva su patre. “E que Deo te adjuva. Ma non te plange si le rege te reduce in pulpa a colpos de baston!”

“Non time,” exclamava Johan. “E como gesto de gratitudine, io te dara un palatio quando io essera le rege.”

“Povre filio mie!” pensava le patre de Johan. “Illo demonstra que tu stupiditate es incurabile!”

Le matino sequente Johan vadeva al jardin, plenava un corbe con le melior pomos que ille trovava, e sin perder un instante comenciava su viage al palatio.

Post passar un curva del cammino, Johan incontrava le mesme nanetto qui haveva retenite su fratres.

“Que porta tu in ille corbe, mi bon e nobile puero?” ille diceva.

“Io porta le pomos que sanara le princessa del rege,” respondeva Johan.

“Alora si tu porta le pomos que sanara le princessa,” diceva le nanetto, “le mesme pomos illos essera!”

Sin comprender le parolas de iste personage mysteriose, Johan continuava su viage e finalmente arrivava al palatio. Sin lassar le entrar, le sentinella apud le porta credeva que il esserea prudente dicer le:

“Ascolta, io non crede que il essera un bon idea que tu vade al rege pro offerer le lo que tu ha in ille corbe. Tanto disgustate ille appare que il me pare ben possibile que ille te incarcerara pro le resto de tu vita!”

“Ma lo que io porta,” diceva Johan, “es vermente le

remedio necessari pro curar le princessa.”

“Le mesme cosa diceva le duo picaros malitiose qui veniva ante te!”

“Ma io non es un picaro,” diceva Johan sin preoccupar se del parolas del sentinella.

Resignate al inutilitate de su advertimentos, le sentinella duceva Johan al presentia del rege.

“Que porta tu in ille corbe,” diceva le rege con un gesto impatiente.

“Le pomos que va curar tu filia,” diceva Johan firme e confidente.

“Esque tu tenta dupar me?” respondeva le rege. “In ille caso io te dice que tu lo regrettava fortemente!”

Forsan ex confidentia in le parolas de Johan o ex un forte desiro de curar su filia con un maximo de celeritate, le monarcha non attendeva le responsa de Johan ma levava le coperculo del corbe que iste portava.

11

Quando le rege videva le belle e rubie pomos que le corbe contineva, ille surrideva levemente, faceva venir le princessa e la presentava le pomos.

Immediatemente, como si illa esseva prendite per un incantamento, le princessa recuperava su sanitate e su belle colores. E plorante de gaudio, illa se jectava al bracios de su patre.

Il es inutile tentar un description del felicitate del corte quando le princessa se sanava.

Le rege, memorante su promissa de dar in matrimonio le mano del princessa al homine qui la curarea, regardava le rustic puero paisano qui esserea su filio affin, e le princessa mesme tremeva ante le possibilitate de haber tal marito. Pro extraher se de iste situation enoiante, le rege dirigeva a Johan iste parolas:

“Io non potera negar te le mano de mi filia proque io sape que io debe complir mi promissa. Nonobstante, ante maritar te con illa, tu debera facer altere cosa. Como mi filia ama viagiar in barcas, e io non vole vider la exponite al periculos que on curre usante barcas de qualitate inferior, tu debera construir pro illa un barca que pote mover se e in le aqua e sur le terra.”

Johan retornava a su casa multo preoccupate e parlava a su patre re le barca que le rege voleva que ille construerea pro su filia.

“Esque io non te habeva dicite que il esserea multo difficile maritar se con le princessa,” diceva su patre exasperate. “Sin dubita le rege comprendeva que tu es troppo stupide pro construir un tal barca e que tu non merita esser le marito del princessa.”

Preoccupate per le possibilitate de facer fiasco, Johan se

addormiva, ma le die sequente ille recuperava su optimismo e bon humor, prendeva un hacha e le altere utensiles de un carpentero, vadeva a un silva vicin, e comenciava le construction del barca que le rege voleva pro le princessa. Durante que ille travaliava industriosamente, appareva ante ille le nanetto que ille haveva vidite durante su viage al palatio del rege.

“Que face tu, mi bon e nobile puero?” diceva le nanetto.

“Un barca que potera mover se e sur le terra e in le mar.”

“Multo ben. Si tu vole construer un tal barca, un tal barca tu construera,” diceva le nanetto e dispareva.

Quando Johan haveva finite le barca, ille se mitteva in illo e comenciava a remar. Meraviliosamente le barca flueva sur le cammino, como si illo esseva le plus placide del lacos, e Johan remava al palatio e demonstrava al rege le prodigio que ille haveva construite.

13

Le monarcha, ben que ille admirava le obra del puero paisano, pensava de novo a trovar un altere maniera de evitar un marriage inter su filia e ille.

“Io vide que tu es ingeniose,” ille le diceva, “e pro illo mesme io volera que tu me face un altere favor grande. Mi filia ha cento conilios blanc que vive in nostre jardines. Si tu vole maritar te con illa, tu debера reunir los omnes ante que le nocte cadera. In caso contrari – e io vole dicer si il ha un

manco de un sol conilio – tu perdera omne tu directos.”

Sapente que le nocte caderea tosto e que le labor que le rege exigeva iste vice non esseva qualcosa facile, Johan se hastava al jardines del palatio pro comenciar le chassa. Ma le conilios esseva numerose e saltava e curreva como demones quando Johan extendeva le bracios pro capturar los. Ille esseva multo fatigate e quasi preste a renunciar del mano del princessa quando de novo appareva le nanetto:

“Que vole tu facer, mi bon e nobile puero?” demandava le nanetto.

“Qualcosa que me pare impossibile,” respondeva Johan facente un gesto de scoraggiamento. “Ante que venira le nocte, io deberea haber colligite le cento conilios del princessa.”

“Ma il ha nihil plus facile,” diceva le nanetto. “Prende iste sibilo e suffla per illo, e tu videra que omne le conilios se reunira instantaneamente sin le manco de un sol de illos.”

E quando Johan faceva lo que le diceva le nanetto, le conilios comenciava a circumferer le. Ma al contar los, Johan notava que il habeva uno que mancava. Le rege, pro assecurar que le puero non finirea su travaglio, habeva ordinate que se capturava un ex illos. Ma Johan comenciava a sufflar per le sibilo con omne le fortia de su pulmones e le conilio mancante escappava del manos de su captor e se-

queva le sono del sibilo.

Un pauco ante que le nocte arrivava, Johan se presentava in le palatio sequite per le cento conilios. Le rege voleva salvar su reputation como homine honeste ma al mesme tempore voleva impedir le maritage de Johan con su filia, e assi planava alique plus difficile que Johan deberea facer.

“Io ha decidite que tu debera facer tres labores ante que tu pote maritar te con mi filia,” diceva le rege. “E il ha un altere labor que tu debera facer. Naturalmente si tu lo facera ben, io non potera opponer me al maritage. Iste vice tu debera portar me un pluma del ave Grypho.”

Johan taceva stupefacite. Ille sapeva que le ave Grypho esseva un creatura estranie e terribile, medie aquila, medie leon, que habitava in alcun montanias elevate in un region distante. Nonobstante, animate per le successo de su labores anterior, ille enthusiasticamente comenciava iste ultime labor que le rege le habeva date.

15

Sin saper le loco a ubi ille debeva vader, Johan comenciava su nove viage. Post alcun dies ille se sentiva completamente disorientate, ma altere vice se presentava ante ille le mesme nanetto qui le habeva adjuvate in su duo labores anterior.

“Qual es tu problema, mi bon e nobile puero?” le diceva iste hominetto.

Johan le explicava su problema, e su amico nanetto le explicava como trovar le ave Grypho e extraher ex illo un pluma.

Recuperate su confidentia, Johan reprendeva su viage, que le duceva a un altere palatio magnific cuje turre saliva ex un silva dense. Quando Johan habeva arrivate a iste palatio, su proprietario le demandava qual esseva le destination de su viage.

“Io vole solmente passar le nocte in iste loco,” Johan respondeva. “Il es periculose restar in le silva tote le nocte. E si tosto que se leva le sol, io va prender mi viage pro compler un commanda de mi rege.”

“E qual es iste ordine?”

“Incontrar le ave Grypho, extraher ex illo un pluma e portar lo al rege.”

“Illo essera un interpresa difficilissime. Ille animal extraordinari sape tote lo que occorre sur le terra. Ma si tu ha le sorte de incontrar lo, demanda lo, per favor, ubi es le clave incantate que ha disparite de mi palatio e que serviva pro aperir le arcas que contine le tresor de mi granpatre.”

Johan promitteva facer tote lo que ille poterea, e le die sequente ille continuava su viage. Ma quando cadeva le nocte, ille totevia non habeva incontrate le ave Grypho.

Alora ille se dirigeva a un altere palatio que ille trovava

durante su viage, in le qual ille anque demandava permission de passar le nocte. Anque su nove hospite voleva saper le motivo de Johan pro interprender su viage.

“Io va in cerca del ave Grypho,” le diceva Johan.

Alora su nove hospite demandava un altere favor:

“Io sape que ille animal estranie, que se occulta del vista del homines, ha in su poter le remedios meraviliose que poterea curar mi filio,” ille diceva. “E io te implora que tu me procura le remedio si tu ha le sorte de incontrar lo.”

Ancora un vice Johan promitteva que ille facerea tote lo que ille poterea, e le matino sequente ille continuava de novo su viage.

Post plure horas de viagar, Johan se trovava in le litore de un fluvio, ubi ille videva un vetule barchero sedente in su barca. Johan le demandava que ille le portava al altere litore del riviera. Le vetule homine diceva que ille esserea felice de facer isto e demandava a Johan le motivo de su viage. Johan le diceva que ille vadeva in cerca del ave Grypho.

“Multo ben,” le diceva le vetule. “E si tu ha le sorte de incontrar lo, io essera multo grate si tu lo demandara proque io non ha potite quitar iste barca. Desde plure annos io ha essite confinate a illo sin poter abandonar lo ni pro un sol momento, e io me enoia multissimo de iste typo de vita.”

Johan promitteva facer tote lo que ille poterea facer pro

liberar le barchero de su prision e continuava su viage.

Post qualche dies, Johan arrivava a un albergo multo extraordinari semicelate per alcun petras. Le extranietate de iste loco convinceva Johan que al fin ille haveva incontrate le cubil del ave Grypho.

Johan batteva legiermente al porta de iste casa estranie, e lo aperiva un fee qui demandava le motivo de su visita.

“Bon femina,” diceva Johan. “io ha venite pro cercar le ave Grypho. Io spera que illo me dara un pluma a fin que io pote maritar me con un princessa.”

Post ascoltar le parolas de Johan, le fee le regardava sorprendite.

“Non sape tu,” illa diceva, “que le ave Grypho odia a morte le homines e les devora?”

Johan taceva.

“Il pare que tu es un bon puero,” illa diceva. “E io vole facer alique a tu favor. Que tu te cela post ille grande cassas, e iste nocte, quando le ave Grypho dormira, io te dicera quando tu potera extraher ex illo le pluma que tu vole. Concernente le information que tu vole ex illo pro satisfacer le desiros de illes qui te adjuvava durante tu viage, io ponera le questiones al ave e tu potera audir le responsas in securitate complete.”

Johan se celava como le instrueva le fee. Al cader del

nocte, foras ille audiva un ruito e un pauco postea un voce rauc e desagradabile. Ille voce esseva del ave Grypho, que diceva ante facer su entrata:

“Io detege le odor de un persona in iste casa.”

“Illo non es estranie,” diceva le fee, tentante calmar lo.

“Iste postmeridie veniva ci un estraniero qui se habeva perdit in le silva. Quando ille discoperiva que iste casa esseva le tue, ille se terrificava, curreva via, e nunc debe esser multo distante in le silva.”

Satisfacite con le explication del fee, le ave Grypho, post devorar rapidamente le alimentos que le fee lo habeva preparate, tosto se addormiva. Allora, in responsa a un gesto del fee, Johan se dirigeva cautemente al bestia estranie, extraheva ex illo un pluma del cauda, e rapidamente se celava de novo.

Ma Johan non esseva bastante rapide. Le ave Grypho se eveliava con disgusto.

“Io nunc olface carne human plus fortemente,” exclamava le ave, “e mesmo dicerea que alcuno me ha toccate!”

“Forsan il esseva io mesme qui te ha toccate,” lo diceva le fee, “proque io voleva poner te alcun questiones e me approachava a te un pauco nervose.”

“Alora pone los immediatamente proque io debe addormir me si tosto que possibile!”

“Ascolta,” diceva le fee, “io vole saper ubi se trova le clave que aperì le arcas del tresores de un castello que ha de ci 200 leguas de distantia.”

Le ave surrideva deridentemente,

“Ille clave se trova inter alcun arbustos que cresce apud le porta que va al silva del mesme castello.”

“Io anque volerea saper,” diceva le fee, “si il ha alcun remedio que pote curar le filio del proprietario del altere castello que se trova a un distantia de 500 leguas de ci.”

“Certemente! Ille remedio se trova in le vintesimo scalon de un caverna habitate per un talpa. Illo es un anello magic que sanara instantaneamente ille puero malade si on lo pone a un digito de su manos.”

“Io ha un tertie question,” diceva le fee, “e si tosto que tu responde a illo tu potera readdormir te: Esque tu sape proque le barchero del grande fluvio non pote abandonar su barca?”

“Simplemente proque ille nunquam ha ponite su remos in le manos de un de su passageros. Si ille faceva isto, le persona qui los toccava esserea condemnate a esser le nove barchero e esserea fortiate a exercer iste officio usque ille darea le remos a un altere passagero. Vade nunc via proque io vole addormir me. Tu jam sape que mi travaglio es multo fatigante!”

Le matino sequente quando le ave Grypho abandonava su habitation, Johan dava le gratias al fee qui le habeva adjuvate e comenciava a retornar al palatio de su rege.

Quando ille arrivava al litore del fluvio, ille se poneva in le barca. Le vetule barchero le demandava con anxietate an ille habeva le responsa a su question, ma Johan, un puero multo prudente, le diceva nihil primariamente. Al quitar le barca al altere litore del fluvio, ille diceva:

“Solmente tu potera liberar te si tu pone le remos in le manos del proxime persona que tu portara trans le fluvio.”

Alcun dies postea, Johan arrivava al secunde del castellos que ille habeva visitate in su viage al habitation del ave Grypho. Ille se presentava al proprietario del castello e le explicava como trovar le remedio pro curar su filio. Iste homine sequeva exactemente le instrucciones de Johan, e multo tosto su filio se curava.

Arrivate al prime castello, Johan explicava a su proprietario como ille poterea trovar le clave del arcas que contineva le tresor de su granpatre. Iste homine, pro exprimer su gratitude al vider se le possessor de un fortuna considerabile, plenava le tascas de Johan con petras preciose e joielles costose.

In via a su ultime destination, Johan se hastava al palatio del princessa cuje mano ille voleva in maritage. E quando le

rege videva que Johan portava con se non solmente le pluma del ave Grypho ma anque un tresor grande, ille permitteva que le puero se maritava con su filia.

Nonobstante, impulsate per le avaritia, le rege demandava a Johan le origine de tal ricchessas, e Johan le mentiva, dicente le que omne illo esseva un dono del ave Grypho.

Tunc le rege comenciava su proprie viage al habitation de iste ave extraordinari; e quando ille arrivava al litore del fluvio e se poneva in le barca que Johan habeva usate pro transversar le fluvio, le barchero immediatamente le dava su remos e abandonava le barca, e le rege esseva condemnate a esser le barchero nove.

Intertanto, Johan, in le absentia del monarcha, se poneva sur su throno. Ille non se oblidava de su patre e su fratres, les donante omne typo de confortos e ricchessas. E post duo annos, credente que le patre del princessa habeva essite ben castigate pro su avaritia, Johan le diceva como ille poteva liberar se del barca. Assi ille poteva retornar a su filia e su marito, que ille permitteva restar sur su throno como le premio de su corde bon e de su sagessa.

E le princessa, qui habeva credite que su marito esseva aliquanto stupide, finalmente se convinceva que ille esseva le plus bon e prudente de omne le reges de su epocha.

Le filiolo del morte

Il habeva un vice un homine qui habeva dece filios, ma su povressa esseva tanto grande que ille debeva laborar sin riposo die e nocte pro mantener les.

Quando su familia se augmentava con un altere filio, le povre homine veniva al limite de su desperation, tirante e divellente su capillatura.

“Que facera io, Deo mie!” ille diceva. “Como potera io mantener les nunc? Si io poteva incontrar un patrino o matrina qui les custodiarea, mi problema haberea un solution. Io va vider si io potera acquirer me un tal.”

Ille abandonava su casa e comenciava a camminar per le strata. Post vader un pauco sin incontrar un sol persona, ille pensava a Deo e se diceva:

“Io non debe pensar a Ille, proque io es fatigate de vider que, durante que ille plena qualche personas de ricchessas, alteres ille lassa in le miseria.”

Deo, qui ascoltava su parolas, non castigava le homine pro dicer lo, proque Ille comprendeva que ille esseva multo inquietate per le problemas de su familia e habeva oblidate que le suffrentias que afflige le homines sur le terra essera recompensate in le celo.

Le homine continuava su marcha in desperation, creden-

te que ille non incontrarea alcuno qui alleviarea su desperation. Ma subitemente ille audiva un persona qui le appellava per su nomine.

Ille se tornava sorprendite e videva que se approachava a ille un vetule femina in vestimentos immunde e lacerate, e ille se arrestava un momento proque ille non esseva certe que esseva illa qui le habeva clamate.

Al venir a su latere, le femina vetule le parlava del sequente maniera:

“Io vide que tu non me cognosce, ben que io te ha visitate varie vices. Io es le miseria. Quando tu me passava, io videva signos de anxietate in tu facie, e io vole saper si io pote servir te in alique.”

“De nulle maniera,” diceva le homine. “Io cerca un patrino pro mi filio, e tu non pote esser le.”

“Proque?” demandava le femina. “Mi dominios es extense, e il ha multe esseres human qui habita in illos. Tu filio, essente mi filiolo, esserea le rege le plus potente sur le terra.”

“Io jam te ha dicite que non,” exclamava le homine, tornante se e recomenciantente su marcha.

Post vader multe distantia, ille se sentiva prendite per le desperation. Nemo passava a su latere. Il pareva que le stratas que ille transversava non habeva essite fullate per

pedes human.

Ille prendeva un sentiero quasi completamente coperite per boscage, e sin advertimento ille incontrava un homine con le facie emaciate sedite sur un trunco cadite. Surprendite del aspecto desagradabile de iste homine, ille restava silente, e tunc audiva que le homine le diceva:

“Io es le fame, le persona que tu cerca – le patrino ideal pro tu filio. Multe mortales suffre pro mi culpa. Tu filio pote adjuvar me in propagar le desperation inter le homines. Permitte me esser le patrino de ille.”

“Que tu tace,” exclamava le homine. “Tu non es convenibile pro iste officio!”

Le homine quitava iste sentiero e comenciava a vader per un altere que esseva un pauco avante. Post un pauco de tempore ille transversava un ponte; e post transir un curva del sentiero, le diablo mesme appareva e le sorprendeva.

“Que cerca tu?” diceva le diablo.

“Un patrino o un matrino pro mi filios,” le diceva le homine.

“Alora si tu vole haber un, io pote esser le. E si io es lor patrino, illes non lo regrettara proque illes essera immensemente ric e invidiate per omnes.”

“No, io non accepta tu proposition de ulle maniera,” exclamava le homine. “Io te cognosce ben e sape que tu

sempre porta le homines al perdition eterne.”

Post ascoltar iste parolas, le diabolo dispaveva como per arte de incantamento, e le homine continuava su viage.

Proximemente ille incontrava le morte, qui le reguardava appoiante se contra un arbore.

“Io sape que tu cerca un matrina pro tu filio,” illa le diceva. “Esque tu amarea que io la sia?”

“Naturalmente,” respondeva le homine. “Tu es juste, e tu non distinge inter ricos e povres. Tu es exactemente le persona indicate.”

“Tu face ben in acceptar mi proposition,” diceva le morte. “Le gente que io protege, generalmente es ric e celebre.”

E le homine e le morte arrivava a un accordo que on celebrarea le ceremonia de adoption pauc dies postea.

Plure annos passava. Un matino le morte se presentava in le casa de su filiolo.

“Que tu veni con me,” diceva le morte a su filiolo e le conduceva a un silva vicin.

“Esque tu vide ille herba,” diceva le morte quando le duo habeva arrivate. “Illo es un dono que io te face. Con illo tu potera curar omne le maladies del homine e devenir un medico multo famose. Tu ganiara un quantitate de pecunia tanto grande que tu non sapera que facer con illo. Ma ascolta ben lo que io nunc te dice. Si tu es al latere del lecto de

un persona malade e me vide apud ille – que tu non le cura. A me ille pertine. Si tu le cura, tu pagara un precio altissime!”

Post plure annos, le filiolo del morte deveniva un homine e se dedicava al profession de medicina. Ille se faceva celebre in pauc tempore e ganiava multe pecunia.

“Ille es un medico meraviliose,” diceva omnes qui le cognosceva. “Si ille solmente riguarda personas malade, ille sape immediatamente si illes va curar se o si illes va morir.”

Le fama del filiolo del morte arrivava al palatio regal. Un die on le invitava al palatio pro curar le rege, qui esseva gravemente malade. Post presentar se al lecto del rege, ille videva le morte apud le lecto. Su presentia le enoiava multo, proque ille habeva un grande determination de curar le monarcha.

“Io va curar le rege mesmo si le morte es a su latere. Sin dubita illa ha oblidate le advertimento que illa me dava ante tante annos e non va complir lo.”

27

Tunc ille dava al rege qualque guttas del biberage que ille portava. Tosto le rege se curava completamente. Le fama como medico del filiolo del morte cresceva tremendemente, ma un die le morte se presentava a ille iratissime e le dirigeva iste parolas:

“Tu me ha deridite e ha burlate de me, ma iste vice io te pardona proque tu es mi filiolo. Ma le proxime vice, io te

preveni, io complira mi advertimento.”

Post qualche tempore le rege reinvitava le filiolo del morte a su palatio proque su filia esseva gravemente malade. Le rege le promitteva que si ille la curava, ille poterea maritar se con illa e reciperea le medietate de su regno.

Ma apud le princessa ille videva le morte, qui le reguardava con un aere menaciante pro prevenir le del serietate de su advertimnto anterior.

Le filiolo del morte tamen voleva curar le princessa e lo faceva. Le rege e su cortesanos esseva contentissime e immediatamente cominciava le preparationes pro le nuptias del princessa con le filiolo del morte. Ma post retornar a su casa, ille videva le morte, qui le conduceva a un caverna in que ardeva innumerabile torchas, qualques inter illos multo grande, alteres minus grande e alteres multo parve.

“Cata un de iste torchas,” le diceva le morte, representa le vita de un persona. Le torchas grande pertine al juvenes, le parves al vetules. Omnes se consume lentamente usque illos se extingue completamente.”

“E ubi es le mie?”

“Ibi,” diceva le morte, monstrante le un torcha parvissime quasi extinguite.

Vidente que ille vadeva morir multo tosto, le filiolo del morte cadeva sur su genus e supplicava in desperation:

“Pardona me, matrina mie, e io te jura que iste essera le ultime vice que io te decipera. Per favor, non me occide in le momento que io va maritar me con le princessa. Permitte me viver solamente un altere anno, un altere mense o un altere die.”

“Io non pote,” le diceva le morte.

“Al minus pone juxta mi torcha un altere que non lo permittera extinguer se.”

“Io tentara facer lo,” diceva le morte.

Ma su parolas celava un deception. Abassante su falce, le morte colpava e extingueva le torcha de su filiolo, qui cadeva morte in le acto, recipiente le castigamento que ille meritava pro non complir con su parola.

E post iste incidente, le morte conservava pro se le herbas magic que usava su filiolo pro curar omne le maladies que afflige le racia human, e post iste experientia nunquam permitteva que illos escappava de novo a su manos.

Le musicos de Bremen

Il habeva in Germania un paisano qui habeva un asino que esseva multo debile post multe annos de labor ardue e non poteva laborar plus. Disgustate con iste circumstantia, le paisano se plangeva del inutilitate del animal e reduceva su alimentation, e le povre asino quasi esseva morte de fame. A causa de isto, plus le probabilitate que tosto illo esserea in le manos de un tannator, le asino se escappava de su maestro.

Tosto illo sentiva fame fortemente. E pensante de trovar un maniera de satisfacer su desiro pro alimentation, illo memorava que in le citate Bremen le burgomaestro habeva formate un orchestra.

“Que evenirea si io me offereva como membro de iste orchestra?” se demandava le asino. “Forsan post ascoltar mi agradabile voce de basso, illes me acceptara como parte del gruppo.”

Con confidentia perfecte, le asino se poneva in cammino a Bremen. Passante trans un ponte, illo, vidente un can de chassa ululante pietosamente, se lo approachava, demandante le causa de su dolor.

“Io es desperate,” diceva le can, “a causa del injustitias del homine. Io es vetule, io non curre tanto ben como io poteva, e mesmo le conilios me passa deridente me. Pro iste

ration, mi maestro, oblidante mi servicios passate, vole occider me. Per fortuna, io discoperiva su intentiones e poteva escappar. Ma io nunc non sape como io ganiara le vita e mangiara como Deo commanda.”

“Ascolta,” diceva le asino, “io va verso Bremen, ubi io comprende que un orchestra necessita cantatores. Io va offerer me como basso, e tu, qui non ha un voce mal, potera offerer te como barytono.”

Al can, iste idea non pareva mal, e illo acceptava le proposition del asino. Le duo animales continuava lor viage verso Bremen e tosto videva un catto que sedeva ponderante pensamientos acerbe.

“Como te senti tu?” demandava le asino. “Pote tu dicer nos proque tu es tanto triste?”

“Esque tu non pensa que io ha le derecto de sentir me triste quando se presenta le ultime momento de mi vita?” respondeva le catto. “Io nunc es vetule, e mi plus grande placer in le vita esserea facer un parve somno apud le focar o chassar un mure de tempore in tempore. Ma mi maestro non pensa como me e me ha menaciate de jectar me in le fluvio. Fortunatamente io poteva escappar de ille periculo, ma nunc io non sape que facer. Como potera io alimentar me?”

“Non te disanima,” diceva le asino. “Mi amico le can e io

va al citate Bremen, ubi nos sape que un orchestra dirigite per le burgomaestro necessita cantatores. Io spera que tu non essera offendite a causa de lo que io va dicer te, ma tu figura triste me suggere que tu esserea un bonissime tenor comic.”

Le catto trovava interessante iste idea, e illo decideva junger se al asino e al can in lor viage verso le citate Bremen.

Quasi al fin de lor viage, illos videva ante le porta de un galliniera un gallo que cantava con omne le fortia de su voce.

“Per Deo, amico,” diceva le asino, “proque canta tu a iste hora? Non es il sufficiente que tu canta al levar del sol como face le major parte del gallos? O esque il ha un ration special que te face cantar in iste momento?”

“Pro dicer le veritate, un grande disgratia me ha occurrite,” respondeva le gallo. “Deman mi maestro recipera in visita qualche amicos sue, e io audiva que ille vole que su cocinero face de me un ragout magnific, e in contemplation de iste fin multo desagradabile, io canta nunc pro oblidar.”

“Il non me pare natural attender le morte con tante tranquillitate,” exclamava le asino, agitante le aures con certe indignation. “Mi amicos e io va a Bremen pro junger nos al orchestra dirigite per le burgomaestro del citate. Veni con nos. Tu ha un voce magnific!”

Incantate de poter escappar al morte e ardorose de probar su fortuna, le gallo se jungeva con le altere animales. Necuno de iste animales sentiva le tristessa que illos habeva sentite ante qualque horas. Quando cadeva le nocte, illos esseva in un silva dense, e le can credeva que il esserea prudente passar illac tote le nocte.

Le gallo, que habeva ascendite un arbore pro seder se sur un de su brancas alte, diceva:

“Amicos mie, io vide un luce que pare indicar le presentia de un casa.”

“Probabilemente tu vermente vide un casa,” diceva le asino. “Proque non va nos illac? Forsan nos potera passar le nocte sub un tecto.”

“Illo me pare multo ben,” diceva le can. “Forsan nos anque va incontrar un pauco de alimentation. Io vos assecura, mi car amicos, que io vole roder un osso, mesmo si illo es vetule e completamente sin carne.”

33

“O un mure inattente,” diceva le catto, leccante le dentes con gusto.

Proque le quatro esseva de accordo, illos se approachava al luce e se trovava ante un casa, ex un de cuje fenestras veniva un luce brillante.

“Un de nos debe vader a ille fenestra pro vider lo que se trova in le interior,” diceva le can.

“Io crede que il esserea prudente que le catto lo face,” diceva le asino. “Illo pote camminar sin facer ruito, e non revelara nostre presentia.”

Le quatro animales esseva de accordo, le catto vadeva cautemente al fenestra, usava su unglas pro ascender un vite que esseva contra le muro presso al fenestra, saltava a un pannello de ligno ante illo, e regardava le interior del casa. Illac illo videva un tabula preparate pro un banchetto, ma il non habeva un sol persona in le camera. Le catto attendeva alcun minutas, ma il pareva que nemo esseva in le casa. Le catto tunc retornava a su amicos.

“Io ha vidite nemo,” diceva le catto, “ma vidente le banchetto sur le tabula, io crede que il ha varie personas in un altere camera del casa e que tosto illes va mangiar. Io non poteva restar plus de tempore ante le fenestra proque le alimentos ric que io videva sur le tabula me faceva sentir un fame intolerabile.”

Tunc le can e le asino suggeriva que le gallo volarea al fenestra e restarea illac alcun minutas pro vider an illo poterea discoperir alique nove.

Le gallo volava al fenestra, se sedeva sur le pannello de ligno ante illo, e regardava trans le vitro. Ma illo videva le mesme banchetto que le catto videva sur le tabula, e nemo veniva pro seder se apud le tabula pro mangiar.

Tunc le asino optava pro vader al fenestra e vider lo que il habeva al interior. Tentante non facer ulle ruito, illo se approximava cautamente al fenestra e videva qualche fures qui mangiava e confabulava animatemente.

Retornante a su amicos, le asino les diceva lo que illo habeva vidite, e le can, essayante non elevar troppo le voce, exclamava:

“Si al minus illes nos dava le excessol!”

“Io non sape que facer,” exclamava le gallo.

“Nonobstante,” interveniva le catto, “io crede que il ha alique que nos pote facer. Ascolta.”

Le quatro animales susurrava inter se qualche minutas e arrivava a un accordo concernente un plano de action:

Le asino vadeva al fenestra e plantava le gambas posterior firmemente in le solo, appoiante le gambas anterior contra le muro del casa un paucio sub le fenestra illuminate. Le can saltava sur le dorso del asino e se situava illac firmemente. Tunc le catto se situava firmemente sur le dorso del can, e le gallo volava sur le dorso del catto.

Finalmente, quando le asino faceva un signal, omne le animales comenciava a cantar a su maniera. Quando le fures audiva le ruito que illos faceva, illes credeva que le diabolo habeva apparite contra le fenestra, curreva ex le casa, e se celava inter le arbores del silva circumferente.

Tunc le quatro animales, satisfacite con lor successo, se sedeva circum le tabula e mangiava le alimentos sur le tabula usque illos esseva completamente satiate.

Quando illos habeva finite, cata un de illos cercava un loco pro addormir se. Tunc le quatro animales extingueva le lumine in le camera ubi illos habeva mangiate e se addormiva.

Verso medienocite le fures, qui se habeva calmate, cominciava a creder que un alarma false les habeva espaventate. Le capitano del fures seligeva un de su homines pro explorar le interior del casa.

Iste homine entrava sur le punctas del pede e, passante per le porta posterior del casa, se trovava in le cocina. Ille se approachava al estufa, ubi ille credeva vider duo pecias de carbon ardente, que ille voleva usar pro accender un banda de papiro pro illuminar su passos.

Ma lo que ille videva esseva le oculos del catto, que regardava su movimientos. Post verificar su intention, le catto critava ruitosemente. Espaventate, le fur curreva verso le porta pro escappar al exterior del casa, ma ille collideva con le can, que ululava como un demone. Folle de pavor, le fur essayava de escappar per le patio, ma ille collideva con le asino, que, comprendente le situation, le dava duo tremende colpos de pede que le jectava per le aere e le faceva cader

inter su companiones, qui non poteva explicar se le causa de su partita tanto original.

“Que te occorreva?” demandava le capitano del fures.

“Io non pote explicar lo,” exclamava le fur. “Ma vermente il non ha ulle maniera de retornar a ille casa, que es occupate per un gruppo de demones e magos. In le cocina un de illos me dava un crito que me congelava le facie. Apud le porta, un diabolo me faceva cader. E in le patio un monstro terribile me dava un colpo tanto grande que illo me faceva volar ex le patio, e ecce me ci.”

E le fur, possibilmente per terror, possibilmente proque ille non voleva presentar se como un coardo ante su amicos, addeva que ille habeva ascoltate voces, critos e lamentationes de omne typo, e terrorisate ille proponeva a su companiones de fugir del casa tanto rapidemente como illes poteva.

37

Felice a causa de lor successo, le quatro animales passava annos in le casa, adjuvante se mutuemente e sin timor de nemo o nihil. Illos viveva felice conjunctemente sin le necessitate de vader a Bremen e cantar con le orchestra del burgomaestro.

E le adjuta efficace que illos se dava mutuemente servi pro monstrar que le gente qui sape cinger se con amicos bon, sempre pote trovar le tranquillitate e le benesser que

illes vole.

Justitia de Deo

Ante multissime tempore Deo camminava per un strata durante le nocte e passava duo casas. Un de illos esseva ric, grande e bellissime; le altere, parve e humile.

In le casa bellissime viveva un senior qui habeva un fortuna multo grande; in le secunde viveva un paisano miserabile qui quasi non poteva ganiar se le vita, ben que ille laborava omne le dies del septimana sin reposo.

In cerca de hospitalitate, Deo vadeva al casa del senior ric.

“Sin dubita iste homine,” se diceva Deo, “potera accomodar me sin difficultate.”

Quando Deo colpava sur le porta, un homine lo aperiva e in un voce rauc ille demandava:

“Que desira tu?”

“Solmente que tu me permette passar un nocte in tu casa,” diceva Deo.

Le homine, irritate proque Deo portava vestimentos humile e non pareva haber multe pecunia, Le regardava con un certe disgusto.

“Io regretta non poter accomodar te, ma mi casa es completamente occupate, e il non ha un loco disponibile pro accomodar te. De plus, io non pote accomodar omne

le paisanos e mendicantes de iste mundo. Cerca hospitalitate in un altere loco!” diceva le homine ric, claudente violentemente le porta de su casa.

Alora Deo vadeva al casa parve e colpava sur le porta. Immediatemente un voce debile respondeva:

“Qui advoca me a iste hora?”

Un paisano miserabile aperiva le porta, e videva apud illo un homine qui pareva tanto miserabile como ille e su sposa.

“Non remane ibi in le nocte, mi bon homine,” ille diceva. “Illo offere multe periculos. Que vos entra e passa le nocte con me in mi casa usque le advenimento del die vos permette recomenciar vostre viage.”

Regratiante le paisano pro su hospitalitate, Deo entrava in le casa. Le marita del paisano, dirigente se al paisano, lamentava:

“Infelicemente nos non pote offerer vos multo, ma nos dividera felicemente con vos le povre alimentos que nos ha.”

Tunc illa preparava le repasto, preparava le tabula, e offereva a Deo un sede apud illo. Al fin del repasto, illa diceva a su marito:

“Ascolta me. Sin dubita iste homine es multo fatigate a causa de su viage. Io crede que nos debe lassar le usar nostre lecto a fin que ille reposa ben. Nos potera reposar

multo ben iste nocte al solo si nos pone sur illo alcun pachettos de palea.”

Deo, comprehendente que forsan Ille offenderea le paisano e su marita si Ille refusava lor offerta, lo acceptava. Ille anque videva que illes non resentiva su uso de lor lecto ma esseva immensemente satisfacite que illes poteva adjuvar Le.

Le matino sequente, le paisano e su marita preparava un jentaculo frugal pro lor hospite. Post mangiar con illes un secunde vice, Deo se preparava pro continuar su viage, dicente a illes quando Ille partiva:

“Como vos me ha tractate con tante affecto e me ha essite tanto generose, io vos concedera tres cosas que vos me requestara.”

“Solmente io demandara le salvation eterne,” diceva le paisano un pauco sorprendite, “e que mi marita e io fruera de bon sanitate durante le resto de nostre vitas e que nos sempre habera pan in nostre casa humile.”

“Esque illo es omne lo que vos desira?”

“Illo nos bastara.”

“Dice me,” le diceva Deo, un pauco perplexe, “non volerea vos un casa ric e de melior apparentia que iste casa humile?”

“Si, si un tal cosa esseva possibile.”

E Deo miraculosemente transformava su casa complete-

mente e continuava su viage.

Post alcun horas le homine ric videva le nove casa del paisano trans un fenestra de su casa, demandava que su marita veniva a su latere, e la diceva:

“Esque tu pote explicar le transformation del casa de nostre vicinos al altere latere del strata. Lo que usque heri esseva un cabana miserabile nunc es quasi un palatio. Io volerea que tu vade illac pro verificar lo que occorreva.”

Le marita del homine ric vadeva al casa del paisano e le demandava lo que habeva occurrite.

“Heri durante le nocte veniva al porta de nostre casa un viaggiator qui nos demandava albergo,” respondeva le paisano. “Nos le lo dava, e iste matino ille nos concedeva tres favores. Nos demandava le salvation eterne, bon sanitate pro le resto de nostre vitas, e que nos sempre haberea pan sur nostre tabula. Ille anque transformava nostre povre casa al edificio magnific que tu nunc vide.”

Le marita del homine ric rapidamente retornava a lor casa e diceva a su marito lo que habeva occurrite.

“Que stupide esseva io!” diceva le homine ric. “Ille straniero anque veniva a nostre casa, e io ordinava que ille partiva. Ma nunc io va cercar le pro demandar que ille anque me cedera tres favores.”

“Tu debe vader nunc,” diceva su marita, “e usar tu caval-

lo pro trovar le rapidamente.”

Sin ascoltar le ultime parolas de su marita, le homine ric usava su cavallo le plus rapide pro cercar iste estraniero miraculose.

Finalmente ille trovava Deo durante que Ille camminava. Tunc ille diceva que ille regrettava lo que ille Le habeva dicite ante clauder Le le porta e que vermente ille voleva reaperir lo, ma le clave del porta habeva cadite, e quando ille lo trovava e reaperiva le porta, nemo esseva in le strata.

“E si vos retorna a mi casa qualche die,” diceva le homine ric finalmente, “io vos assecura que in mi casa vos sempre essera benvenite.”

“Io non oblidara lo que tu me ha dicite,” respondeva Deo, “e si io retornara per iste cammino, io acceptara tu invitation.”

Tunc Le demandava le homine ric an Ille le concederea tres favores como Ille habeva facite pro su vicino qui viveva apud ille.

“Io pote facer lo pro te,” le diceva Deo, “ma io non crede que illo esserea un bon idea.”

Ma le homine non prestava attention a iste advertimento.

“Retorna a tu casa,” addeva Deo, “e Io te concedera le tres prime desiros que tu me indica.”

Habente obtenite lo que ille desirava, le homine ric mon-

tava a su cavallo pro retornar a su casa. Ille non sapeva exactemente lo que ille voleva demandar e lassava cader le redinas de su cavallo, que cominciava a saltar e levar se phreneticamente sur su gambas posterior. Le cavallo refusava continuar le viage, e le homine ric deveniva furiose e critava al povre animal:

“Que tu rumpe le collo e mori pro esser tanto obstinate e disobediante!”

Si tosto que ille habeva dicite isto, le cavallo cadeva morte. Ma ille non voleva perder su sella, que esseva bellissime e multo costose. Dunque ille cominciava a portar lo sur su dorso e camminar verso su casa.

“Diabolo!” ille pensava, “io ha perditte le prime desiro que ille mago me concedeva. Ma il ha multe cosas que io ancora pote demandar.

Pro exemplo, io poterea demandar un palatio totalmente facite de auro con cupolas adornate de petras preciose, circumferite con jardines con multe arbores que in loco de dar fructos darea numismas de auro e argento.

O io poterea demandar un regno ricchissime cuje habitantes me pagarea lor impostos con numismas de auro o un armea potentissime que me permetterea conquerir omne le imperios e regnos del mundo.

Io anque poterea demandar omne le ricchessas del mun-

do, e como le sol homine ric e potente inter le alteres, io esserea respectate e timite per omnes. Ma no! Si io lo faceva, io attraherea multe fures e gente invidiose qui volerea occider me.”

Durante que ille pensava, le sol faceva le sentir su calor e le sete cominciava a tormentar su bucca. E ille tunc memorava que su sposa esseva in su casa confortabilemente reposate in un del multiple divanes de su casa durante que ille suffreva iste tormentos de fatiga, calor e sete.

“Quanto io volerea que mi sposa sedeva in iste sella,” ille diceva incholerisate, “in loco de trovar se tanto confortabile sin preoccupar se del suffrimento que nunc me afflige!”

Quando ille habeva dicite isto, su sella desapareva de su dorso, e immediatamente ille comprehendeva que su secunde desiro tunc esseva perditte. E quando ille arrivava a su casa, su sposa lamentava, plangeva, e critava.

45

“Tu non debe preoccupar te tanto,” diceva su marito. “To va demandar omne le ricchezza del mundo, e illo facera que tu non te preoccupara del necessitate de restar sedite in ille sella.”

“Que va io facer con omne illo,” critava su sposa, “si io non potera liberar me de iste damnabile sella! Que tu demanda que on me disface de illo immediatamente!”

Su marito deveniva convincite que su sposa facerea

miserabile su vita si illa non poteva liberar se del sella e cedeva a su demanda.

Nunc il esseva ille qui comenciava a lamentar, planger, e critar pro haber guastate su tres desiros.

“Tu es un egoista damnabile,” diceva su sposa, “e tu ha recipite le castigamento que tu merita!”

E vermente, le homine ric, qui non poteva dar albergo a Deo quando ille camminava disguisate como un paisano commun, perdeva le possibilitate de trovar le felicitate in su vita proque Deo, qui guida nostre passos per le vita, premia solmente personas felice de adjuvar lor vicinos sin recompensa durante lor horas de necessitate.

Le sartoretto habile

Ante multe annos viveva in un certe pais un princessa tanto orgoliose como belle. Multe princes qui trovava fascinante su beltate demandava su mano in marriage, ma illa usava su ingeniositate pro derider les omnes. Illa les diceva que pro maritar la illes deberea resolver un enigma cuje solution esseva quasi impossibile de trovar. Animate per le pauc successo de omnes qui essayava de trovar un solution al enigma, illa annunciava in omne partes del regno que illa darea su mano in marriage al prime persona qui potea resolver lo, qualcunque sia su position social.

Apud le palatio regal in un casa humile viveva tres fratres qui esseva sartores. Post audir le annuncio del princessa, illes passava le plus grande parte del die in discussion sur lor possibilitate de resolver le enigma del princessa.

47

“Io,” affirmava le plus senior del fratres, “nunquam ha perditte un puncto, e a causa de isto io crede que io potera resolver su enigma.”

Le secunde fratre anque credeva que ille potea trovar le solution del enigma, ma le plus juvene diceva nihil.

In le prime horas del matino le duo fratres senior decideva vader al palatio, ma ante quitar lor casa illes diceva a lor fratre plus juvene:

“Resta ci in le casa; le enigma exige ingeniositate, e tu non ha multo de isto.” In despecto del parolas de su fratres, le sartoretto insisteva accompaniar su fratres, e istes, credente que tal insistentia solmente demonstrarea su manco de intelligentia, permitteva que ille les accompaniava.

Quando le tres fratres arrivava al palatio, le servientes del rege annunciava que illes voleva submitter se al prova.

Sperante poter derider le fratres como illa haveva facite con omne le alteres qui voleva su mano in maritage, le princessa les recipeva e les demandava:

“Il ha in mi capite duo sortas de capillos. Que es lor colores?”

“Ben que illo sia un enigma difficile,” diceva le major del fratres, “io lo trova facile. Si tu ha duo classes de capillos, un debe esser nigre e le altere blanc.”

“Illo non es le responsa correcte,” respondeva le princessa surridente. Tunc illa se girava verso le secunde del fratres e diceva:

“Nunc responde tu!”

“Si tu capillos non es nigre e blanc, tunc illos debe esser blonde e brun.”

“Illo anque non es le responsa correcte,” exclamava le princessa, deridente. Tunc illa se girava verso le plus juvene. “Tu ha un facie intelligente. Que dice tu?”

Le sartoretto regardava su fratres con un certe pietate e se hastava a responder:

“Ni nigre e blanc, ni blonde e brun. Le colores del capillos del princessa es de auro e argento.”

Audiente le responsa correcte, le princessa pallidiva, e durante un periodo bastante longe, illa non poteva articular un sol parola. Tunc quando su sorpresa habeva passate, illa parlava seriemente al plus juvene del fratres:

Il es certe que tu ha trovate le responsa correcte del enigma, ma totevia tu debe facer altere cosa. In le stabulo de mi patre il ha un urso con le qual tu debera passar le nocte. Si deman durante le matino tu vive totevia, tu pote haber mi mano in marriage.”

Le sartoretto essayava celar le timor que ille sentiva, e la respondeva con omne le tranquillitate que le esseva possibile:

49

“Omne le gente qui me cognosce dice que io es un homine fortunate. Ma io debe dicer te que io ha un character forte; e si le urso crede que su vita es de valor, illo debera comportar se ben con me.”

Non prestante attention a iste parolas, le princessa mandava que su servientes duceva le sartoretto al stabulo. E trovante se ante le urso, ille faceva un gesto de defiantia.

Le attitude del sartoretto sorprendeva le urso, que passa-

va un breve periodo sin facer un sol movimento. Ma finalmente illo extendeva un de su patas al sartoretto, monstrante su unghias menaciante.

“Como nos passara le nocte juncte,” le diceva le sartoretto, “il es necessari que nos es bon companiones.”

E sin perder tempore, ille prendeva de un de su tascas un nuce, que ille findeva con le dentes e mangiava in un instante. Vidente le satisfaction con le qual le sartoretto mangiava le nuce, le urso faceva un gesto indicante que illo anque voleva un de illos.

“Como tu ha essite tanto amabile con me, io felicemente dividera lo que io mangiara con te,” lo diceva le sartoretto prendente de su tasca lo que pareva un bon quantitate de nuces. Ma lo que le sartoretto habeva in le mano esseva petras que resimilava le nuces que ille mangiava.

Imitante le movimientos del juvene, le urso mitteva le petras in le bucca. In despecto de su effortios desperate pro finder le petras, illo solmente poteva facer se multe mal.

“Que stupide es io!” diceva le urso, sentiente le inutilitate de su effortios. “Como es il possibile que, con le dentes que io ha, io non pote finder alcun nuces miserabile?!”

Perplexe a causa de su incapacitate pro finder le nuces, le urso diceva al juvene:

“Il pare que mi dentes comencia faller me. Esque tu pote

adjuvar me?”

Le juvene faceva un gesto de bon voluntate e findeva un del nuces que ille habeva in le mano, passante lo al urso.

“Io vide que tu pote finder los con multe facilitate,” diceva le urso. “E si tu pote finder los, io anque deberea poter facer lo, e io va facer un altere tentativa.”

De novo le urso essayava de finder le petras que le sartoretto le habeva date, e de novo faceva fiasco, e le urso non solmente habeva vergonia de su fiasco ma anque habeva rumpite qualche dentes.

Durante que le animal essayava de finder le nuces, le sartoretto aperiva un cassa, prendeva ex illo un violino parve, e comenciava sonar con illo un canto gaudiose.

Interessate in le musica del juvene, le urso le demandava:

“Dice me, es il multo difficile sonar le violino como tu lo face?”

51

“De nulle maniera, il es facilissime sonar lo. Reguarda como io lo face e tu non habera ulle difficultate. Usa le mano leve pro appoiar lo e con le dextre move le arco sur le chordas.”

“Esque tu potera dar me alcun lectiones? Io volerea ben saper facer sonar le violino. E anque me place multissimo le dansa, e io volerea usar lo pro accompaniar me.”

“Io facera isto con multe placer,” le diceva le juvene. “Io

crede que tu habera plus de successo con le violino que con le nucas. Ma il me pare que, con le unglas que tu ha, tu non potera sustener le arco. Ante essayar isto, tu debera taliar te le unglas proque illos es multo grande.”

Le urso habeva confidentia in le sartoretto e permitteva que ille le taliava le unglas, e ille los limava con un petra usque illos desapareva. Postea le sartoretto se extendeva sur le solo e se preparava pro addormir se.

“Que face tu?” demandava le urso, sorprendite.

“Jam tu lo vide. Io essaya de reposar me. Lassa me tranquille e non me molesta con tu demandas stupide.”

Enoiate con le derision del juvene, le urso tentava attac-car le. Ma illo memorava que illo habeva ni unglas ni dentes e comenciava grunnir con desperation.

Sin inquietar se a causa del urso, le sartoretto se addormiva tranquillemente tote le nocte.

Le matino sequente, audiente le grunnimentos del urso, le princessa credeva que illo habeva devorate le sartoretto. Ma illa videva que ille esseva vive e tranquille, e illa esseva extremamente sorprendite. Ma in despecto de su orgolio, illa diceva que illa offererea su mano in marriage al juvene.

Le mesme die, con le consentimento del rege, le duo faceva preparationes pro le ceremonia de marriage, e le sartoretto se vestiva in su vestimentos de festa le plus belle

e con le princessa vadeva al ecclesia in un carrossa magnific.

Intertanto, le duo fratres del sartoretto, jelse a causa de su successo, lassava escappar le urso, que, memorante lo que le habeva facite le juvene sartor, curreva verso le carrossa pro vengiar se de ille. Vidente lo, le sartoretto removeva de su tasca un altere petra e critava al urso:

“Con un petra io te rumpeva le dentes. Con un altere petra io te limava le unguas. Si tu me molesta un altere vice, io usara un tertie pro assecurar te que tu sempre regrettara lo que tu face.”

Convincite que le sartoretto potea facer lo que ille menaciava, le urso curreva via. Ma in su cholera illo comenciava persequer le fratres de su nemesis. Le duo fratres major del sartoretto escappava con lor vita, ma illes apprendeva de lor experientia que le invidia es un fortia multo destructive, e illes se comportava ben le resto de lor vitas.

Le fidel Johan

Un certe rege de un pais distante deveniva gravemente malade e, sentiente le arrivata de su ultime momentos de vita, faceva venir a su lecto un de su servitores, un ancian confidente del monarcha qui le habeva servite fidelissimamente durante multe annos.

“Ascolta ben,” le diceva le rege, “Io senti venir le fin de mi vita e me preoccupa multo le sorte de mi filio. Ille es troppo juvene pro saper facer le decisiones importante de su vita. Si tu non me promitte educar e guidar le, io non morira tranquille.”

“Non te inquieta,” respondeva Johan. “Io sempre essera a su latere. E mesmo si io deberea sacrificar mi vita, io sempre tentara servir le con le mesme fidelitate con que io te ha servite.”

Tranquillisate per le parolas de su servitor, le monarcha addeva:

“Tunc io potera morir tranquille. Ma il ha un altere cosa que io debe dicer te. Quando tu le monstrara le cameras subterraneas del palatio, non le monstra illo al extremitate del corridor. Iste camera contine le portrait del filia del rege del palatio auree. E si mi filio videra iste princessa, ille se innamorara tanto de illa que su vita essera impossibilmente

infelice.”

Le monarcha pronunciava iste parolas tanto debilmente que illos quasi non se audiva. Non multo postea ille moriva, e Johan plorava acerbemente.

Post alcun menses, Johan diceva al prince juvene:

“Proque tosto tu occupara le throno de tu patre, io va monstrar te tote le palatio.”

Post alcun tempore Johan e le prince passava le camera con le portrait del princessa.

“Proque non aperi tu iste camera?” quereva le prince.

Surprendite per iste question subite, Johan respondeva:

“Proque il ha in iste camera alique que te espaventara.”

“Nonobstante,” diceva le prince, “il non me pare rational que tu non me permette vider le interior de iste camera. Io te assecura que il ha nullo o nemo que pote espaventar me.”

Tunc le prince approachava al porta del camera e tentava aperir lo vigorosemente, e Johan credeva que il esserea prudente dicer le le veritate.

“Quando tu patre moriva, io le promitteva non permettere te passar per iste porta proque il ha in le camera alique que te causara multe infelicitate.”

“Oh,” respondeva le juvene prince, “Tunc io te assecura que io non va mover me de iste loco tanto longe que tu non me permette entrar in iste camera.”

Le fidel Johan comprehendeva que ille nunquam poterea dissuader le prince de su intention, e ille aperiva le porta del camera. Quando illes entrava, Johan essayava de celar le portrait del princessa, ma le prince se poneva sur le puncta de su pedes e lo videva pro un instante e cadeva inconsciente sur le solo.

Le fidel Johan le portava a su lecto. Quando le prince recuperiva su conscientia, ille diceva:

“Qui es le bellissime femina representate in le portrait in ille camera?”

“Illa es le princessa del Palatio Auree,” diceva Johan.

“Alora, mi amor pro illa es tanto grande que io absolute-mente debe vader al incontro de illa si tosto que possibile! Tu, qui es mi fidel servitor, debe adjutar me.”

Post audir isto, Johan non sapeva como ille poterea presentar le prince al princessa, ma tosto ille credeva haber un strategia practic pro complir lo que le prince voleva.

“Tote lo que circumfere le princessa,” diceva Johan, “es de auro – tanto su mobiles como su vestimentos e su ollas, plattos e cultelleria. In tu tresoreria il ha un quantitate grande de barras de metallo preciose. Que nos face que qualque del melior del joieleros de nostre regno veni al palatio e construe de iste barras multe objectos belle, e que nos los porta al princessa si tosto que possibile.”

Le prince amava iste idea, faceva venir le joieleros e les diceva lo que ille voleva. Quando le joielles esseva preparate, le prince los faceva cargar sur un nave, e ille e Johan se vestiva como mercantes de maniera que nemo poteva recognoscer les e navigava al citate del Palatio Auree. Al fin de su viage, Johan portava qualche joielles del prince e se presentava al princessa.

“Io es un mercante qui ha colligite multe joielles post un longe viage trans tote le mundo,” diceva Johan, “e io vole mostrar te qualche tresores que io ha colligite.”

“Que belle es omne illos,” diceva le princessa. Io nunquam ha vidite joielles plus belle que istes, e io vole emer tote lo que tu ha portate a nostre citate.”

“Illo non esserea possibile,” diceva Johan, “proque omne le cameras de tu palatio non poterea contener omne lo que nos ha portate hic.”

57

“Alora duce me a tu nave,” respondeva le princessa, “de maniera que io pote vider tote lo que tu ha colligite.”

Plenamente de felicitate, Johan accompagnava le princessa a su barca. Le prince non poteva contener multo facilmente su sentimentos de passion quando ille la videva, ma ille ancora se comportava como un mercante humile e celava su sentimentos verso le princessa.

Quando illes examinava le joielles in un del calas del

barca, le marineros del nave cominciava silentionsemente un viage de retorno al palatio del prince.

Post examinar omne le joieles que on portava in le nave, le princessa discoperiva que illa habeva essite furate; e, battente su capite in desperation con su manos, illa exclamava:

“Deo mie! Deo mie! Io ha cadite in le manos de un mercante estranie, e io nunquam videra mi patre de novo.”

“Io non es mercante, e io non vole separar te permanentemente de tu patre. Io es solmente un prince qui te ha portate ex tu citate a causa del forte sentimentos de amor que io senti pro te.”

Post audir isto, le princessa se calmava. In vice de resentir le prince, illa diceva que illa le accompagniarea felicemente a su palatio pro devenir su sposa.

Le nave continuava su viage plure dies. Un matino Johan, sedite sur le ponte del nave, videva tres corvos que conversava circa ille.

“Ille juvene la,” diceva le major del tres corvos, “es un prince potente qui porta con se le princessa del Palatio Auree, e illa va maritar se con ille. Ma quando ille disimbarcara, ille trovava un belle cavallo potente que le portara a un loco distante, e nemo in su palatio unquam habera novas de ille.”

“Ma potera ille salvar se si ille non monta le cavallo?” di-

ceva le secunde corvo.

“Illo es possibile,” respondeva le prime corvo, “si alguno occide le cavallo ante que le prince potera montar lo. Ma qui sape ullo re iste possibilitate? E mesmo si il habeva alguno qui sapeva isto, ille devenirea un statua de petra post occider le cavallo.”

“E io sape un altere cosa,” diceva le secunde corvo. “Mesmo si on occiderea le cavallo, le prince non conservarea le princessa proque al arrivar a su castello ille viderea alcun vestimentos multo belle que parerea esser brodate con filos de auro e argento. Ma vermente iste filos esserea facite ex sulfure e resina, e al toccar le prince los arderea al puncto de devenir cineres.”

“Ma non ha il un maniera de evitar iste periculo?” diceva le tertie corvo.

“Si,” respondeva su companion. Si alguno jectarea iste vestimentos al foco, tunc le prince se salvarea. Ma su salvator devenirea un statua de bronzo. E il ha un altere periculo: Mesmo si le prince e le princessa se maritava, illa devenirea pallide post le ceremonia e caderea al solo como si illa habeva morite, e on poterea salvar la solmente extrahente tres guttas de su sanguine e jectante los al aere.”

Post dicer omne isto, le corvos volava via. Johan comprendeva tote lo que illos habeva dicite, e primo ille non

sapeva lo que ille debeva facer pro adjutar le prince e le princessa. Finalmente ille decideva que ille salvarea lor vitas mesmo si ille deberea sacrificar su proprie vita.

Al fin de lor viage, Johan, le prince e le princessa disimbarcava, e un bellissime cavallo rubie se presentava al prince.

“Que belle animal,” diceva le prince. “Iste cavallo ha apparite ante me a fin que io e le princessa lo monta pro ir a nostre palatio.”

Al ascoltar isto, Johan sentiva un fremito que curreva per omne partes de su corpore. Ille sapeva que ille non poteva perder ulle tempore, e ille extraheva su spada e occideva le cavallo.

Omnes qui videva isto esseva enormemente sorprendite, ma le prince, ben que ille non sapeva proque Johan habeva occidite le cavallo, credeva nonobstante que forsan Johan le habeva facite un favor.

Le prince e le princessa tunc montava in un grande cochi e comenciava le viage a lor palatio. Johan, cognoscente le periculo que les confrontava, non voleva separar se de illes. Post que illes arrivava al palatio, le prince videva sur un tabuliero alcun vestimentos apparentemente brodate con filis de auro e argento. Vidente que le prince voleva vestir se con illos, Johan rapidamente los jectava in un foco.

“Quanto audace es ille homine,” exclamava omnes. “Primo ille occideva un belle cavallo. Tunc ille ardeva alcun belle vestimentos del prince.” Ma le prince interveniva:

“Silentio,” ille clamava. “Ben que vos pretende que mi fidel Johan ha facite ullo mal, io non lo crede. Il es ben possibile que ille me ha facite un grande favor.”

Durante le ballo post le ceremonia de maritage del prince e del princessa, illa suffreva un syncope como habeva predice le corvos, e Johan extraheva tres guttas de sanguine ex su corpore e los jectava al aere. Le princessa se eveliava como si nullo habeva evenite. Ma le prince, qui non comprendeva le apparentemente injustificate intervention de Johan, commandava su arresto.

Resignate a su sorte, Johan primo diceva nihil. Ma quando ille discoperiva que on iva executar le al furco, ille peteva que le prince veniva proque ille habeva qualcosa importante que ille voleva comunicar le.

61

Le prince veniva, e Johan, con parolas interrumpite con singultos, le explicava lo que ille habeva audite del corvos quando ille esseva sedite sur le ponte del nave.

Dicite isto, le prince comenciava exprimer su gratitude a Johan, ma ille esseva interrumpite quando Johan deveniva un statua de petra, bronzo e ferro.

Le conversion del fidel Johan in un statua attristava non

solmente le prince ma anque le princessa quando su marito le diceva lo que habeva evenite. E le prince, volente honorar su servitor fidelissime, portava le statua a su camera a dormir, ubi illo restava durante plure annos.

Le princessa jam habeva duo belle filios; e un die, quando illa habeva quitate le palatio con illos, le prince remaneva in su camera a dormir con le statua de su fidel servitor.

“Qui poterea render le vita a mi fidel Johan,” ille lamentava.

“Solmente tu pote render me lo. Ma pro facer isto tu deberea sacrificar lo que debe esser pro te le plus preciose cosa de tu vita.”

“Toto io sacrificarea si solmente io poterea remediare le error le plus grave de mi vita,” respondeva le prince.

Tunc tu deberea sacrificar le vita de tu duo filios,” diceva Johan.

Audiente iste parolas, le prince esseva in grande choc. Ma ille esseva un homine de parola e resolveva que ille mesme les occiderea.

Le princessa singultava pietosamente vidente que su marito sasiva un cultello pro occider su duo filios, ma, comprendente que illa habeva essite responsabile in parte pro le condition de Johan, illa diceva:

“Tunc face lo si illo es necessari pro render le vita a Jo-

han.”

Ma quando le prince altiava le arma, le statua descendeva del pedestallo e diceva:

“Non. Que tu non face un tal cosa. Jam illo non es necessari. Tu intention de sacrificar tu filios faceva le miraculo ante que tu executeva le sacrificio. Deo te ha premiate a causa de tu fide e tu nobilitate.”

Con lacrimas de gratitude le princessa imbraciava su filios multo emovite durante que le prince tremeva de su felicitate immense. E le mesme Johan comprendeva que omne le sacrificios disinteressate ha lor recompensa in iste mundo.

E desde ille die le prince, le princessa, Johan e omne le subjectos del prince viveva lor vitas in perfecte felicitate.

Le aqua del vita

Vidente lor rege multo malade, omnes qui le circumfereva esseva tristissime – specialmente le tres princes, su filios, qui nunquam poteva facer plus que plorar.

Un certe postmeridie se presentava ante illes un hominetto con un longie barba qui haveva un apparentia multo estranie.

“Proque es tu tanto affligite?” ille les demandava.

“Nostre patre, le rege,” respondeva un de illes, “es gravemente malade e sin dubita morira tostissimo.”

“Ma io cognosce alique que pote salvar le,” diceva le hominetto. “Il ha un aqua potente, nominate le aqua del vita, que le curara multo tosto si ille bibe un pauco de illo.”

Le princes regratiava le hominetto e retornava al lecto de lor patre.

“Patre,” le diceva su filio major, “io ha discoperite que il ha un aqua miraculose que tosto te curara si tu bibe un pauco de illo, e io te pete que tu me lassa quitar le castello pro trovar un pauco pro te.”

“Io non pote conceder un tal permission,” diceva le rege con voce tremulante. “Io discoperiva ante multe tempore que tal aqua existe, ma io anque sape que un persona qui lo cerca se exponera a multe periculos.”

Ma su filio insisteva tanto que finalmente le rege le permetteva quitar le palatio pro cercar lo.

Le monarcha non sapeva que su filio cercava iste aqua non a causa del affecto que ille sentiva pro su patre ma pro su desiros de esser le preferite pro le throno.”

Durante plure dies ille vadeva con su cavallo cercante le fonte de iste aqua. Allora ille transversava un curva in le cammino e videva un nano qui le demandava:

“Proque va tu in tante haste?”

Ma le prince diceva nihil al nano e galopava via. Un pauco postea ille non poteva continuar su viage proque alcun petras grandissime le obstrueva le cammino.

Le prince non voleva revenir a su castello sin le aqua del vita e dunque cercava un maniera de vincer iste obstaculo. Al fin ille entrava in un caverna que, ille sperava, le ducerea trans iste obstaculo. Ma le caverna deveniva plus stricte e tosto le prince se trovava bloccate sin possibilitates de sortir.

65

Multe tempore passava, e le rege lamentava multo su decision de permitir que su filio major quita le palatio pro cercar le aqua del vita. Tosto su secunde filio se presentava ante ille. Convincite que su fratre habeva morite e con desiros de esser le preferite pro le throno, ille implorava que su patre le permetteva facer un secunde tentativa pro cercar le aqua del vita.

Su patre primo se opponeva al demanda de su secunde filio, ma iste insisteva tanto que finalmente le rege le permitteva interprender le viage.

Post pauc tempore ille incontrava le mesme nano que habeva incontrate su fratre.

“Ubi va tu in tante haste?” demandava le nano.

“Tu es multo officiose, e io va dicer te nihil,” diceva le prince, qui continuava su viage.

Tosto le secunde filio del rege incontrava le mesme obstaculo que habeva trappate su fratre. Ille incontrava un altere grotta, entrava in illo, e tosto se trovava bloccate sin ulle sperantia de extraher se.

Post plure menses, nemo in le castello habeva audite novas del duo princes, e le tertie prince peteva que su patre le permitteva sortir in cerca del aqua.

“Tu sape,” le diceva su patre, “que tu duo fratres essayava incontrar le fonte de iste aqua ma non lo incontrava. Tu debe restar ci a mi latere pro occupar mi throno quando io morira.”

“Ma io non esserea tranquille,” diceva le prince, “si io non faceva alicue pro salvar te.” E ille insisteva tanto que finalmente ille superava le objectiones de su patre.

Le die sequente ille quitava le castello. Tosto ille videva le mesme nano que habeva vidite su duo fratres, e ille descen-

deva de su cavallo pro demandar al nano si il habeva ullo que ille poteva facer pro adjutar le.

“Solmente io vole saper ubi tu va in tante haste.”

“Io pote dicer te lo multo simplemente,” respondeva le prince. “Io va in cerca del aqua del vita pro mi patre, qui es multo malade e lo necessita pro salvar se le vita.”

“Io pote dicer te ubi illo es,” diceva le nano. “Tu es multo differente de tu fratres. E como tu me ha tractate con multe cortesia, io va dicer te como tu pote incontrar lo. Illo effunde ex un fonte in un castello incantate que tu nunquam penetrarea sin un virga magic que io va dar te. Con illo tu dara tres colpos al portas pesante del castello. Quando illos aperira, tu incontrara in le prime cortil duo leones affamate que volera attaccar te. Pro illos io te dara duo morsellos de pan pro divertir los durante que tu, sin perder tempore, prendera le aqua ex le fonte ante le meridi-e, quando le portas del castello se claudera, o tu restara un prisionero del castello.”

67

Le prince prendeva con se le virga magic e le morsellos de pan que le nano le habeva date e continuava su viage. Post pauc tempore, ille arrivava al castello incantate, cuje portas ille aperiva con tres colpos del virga. Tunc ille jectava le pan al leones e cercava le fonte con le aqua del vita.

Ille curreva a transverso de plure salones, ubi ille videva

plure princes incantate e un bellissime femina qui promitteva maritar se con ille si ille retornarea al castello un anno postea. Finalmente, ille trovava un lecto magnific. Fatigate post le activitates de su viage, ille se extendeva sur le lecto e se addormiva.

Dece-cinque minutas ante le mediedie ille se eveliava; e, comprehendente que ille non haveva multe tempore ante que le portas del castello clauderea, ille se hastava pro trovar le fonte con le aqua del vita. Trovante lo, ille plenava un tassa con le liquido preciose e se hastava al grande portas del castello. Quando ille los haveva transpassate, illos claudeva immediatamente postea, de maniera que ille quasi deveniva un prisionero del castello.

In su viage de retorno a su proprie castello, ille videva le mesme nano que ille haveva incontrate previemente.

“Como te senti tu nunc?” demandava le nano.

“Io es multo preoccupate a causa de mi fratres,” respondeva le prince. “E io esserea multo plus felice si illes poteva accompagnar me.”

“Illes nunc es prisioneros inter duo montanias,” respondeva le nano. “Illes esseva tanto arrogante ante me que io les lassava incantate in un specie de cavitate inter le montanias.”

Le prince implorava al nano que ille les permetteva sortir

del montanias, e ille peteva lor libertate tanto amabilemente que le nano les liberava.

Quando arrivava su fratres, le prince les diceva lo que haveva evenite, e le tres fratres comenciava le viage de retorno a lor palatio.

Durante le viage, un del fratres que le nano haveva incantate, diceva al secunde:

“Nostre fratre ha trovate le aqua del vita que potera salvar nostre patre, qui, in gratitude, le dara le regno que nos debe posseder. Nos nunquam pote permittit que isto occorre, e nos debe evitar lo a omne costo.”

Tormentate per pensatas mal, illes imaginava le pessime cosas, como possibilmente occider lor fratre o facer le un victima de robamento. E un nocte que ille dormiva tranquillemente, illes prendeva le tassa de aqua de vita del castello incantate e lo plenava con aqua de mar.

69

Quando illes arrivava al palatio del rege, le minor de su filios se presentava ante ille dicente que ille haveva le remedio que le salvarea. Ma al biber le aqua, le rege deveniva plus malade e quasi moriva.

Tunc se presentava ante ille su duo filios major, qui le dava le ver aqua miraculose e le salvava le vita. E, non satisfacite de dicer a lor patre que illes haveva trovate le aqua e non lor fratre, illes etiam diceva al rege que su filio minor

voleva occider le pro hereditar le throno.

Credente le perverse mendacio de su duo filios major, le rege commandava que su filio minor esseva judicate per un corte del homines plus vetule e sage de su regno. Istes, considerante le gravitate del delicto, concludeva que ille debeva esser executate.

Un die, a un hora multo matutinal le prince minor quitava le palatio pro un viage de chassa con un altere venator.

“Io non debe dicer te isto, ma io non pote celar lo,” le diceva le venator. “Io ha recipite un ordine de executar te proque on crede que tu es le autor de un complot pro occider tu patre e occupar su throno.”

“Io te implora que tu non face isto,” diceva le prince terrificate. “E tu non pote implicar te in le morte de un innocente. Si tu me permette viver, io cambiara mi vestimentos pro le tues. Assi omnes qui me videra non sapera que io es le prince, e illes non potera denunciar te.”

Le venator credeva le prince, cambiava su vestimentos con ille, e retornava al palatio.

Intertanto, le rege non poteva oblidar su filio minor, e un die ille diceva:

“Il es possibile, io crede, que mi filio minor es innocente. Io non debeva condemnar le al morte sin permitir le defender se.”

Audiente isto, le venator diceva:

“Io non sape an io debe esser castigate, ma tu filio ancora vive proque io credeva in le possibilitate de su innocentia.”

Le rege esseva felicissime al audir isto. E, volente reparar le injuria committite contra su filio minor, ille mandava que omne su heraldos annunciava que su filio minor poteva retornar a su latere.

Intertanto, quasi un anno habeva passate post le promissa de maritage del femina belle al prince minor; e su fratres major, memorante iste promissa, decideva presentar se al castello, ma le guardias non les permitteva entrar. Sed quando lor fratre minor arrivava al castello, illes le recognosceva e le permitteva entrar.

Le die sequente il habeva grande festas pro celebrar le maritage del femina belle con le prince. Illa esseva un principessa incantate confinate al castello per un nano depravate cuje incantamento solmente se levarea, si illa se maritava con un prince juvene e nobile, e illa e tote su familia e amicos esseva felicissime. Ma le princessa, vidente que su marito futur esseva multo triste, le demandava le causa de su sentimentos infelice.

“Mi patre,” ille la diceva, “possibilmenteemente a causa de un complot per mi fratres, crede que io planava occider le.”

“Ma tu pote oblidar ille problema,” respondeva le prin-

cessa, “proque mi guardias ha audite que tu patre, repentite de su severitate, non solmente te ha pardonate, ma anque ha mandate que tu retorna a su latere.”

Audiente isto, le prince deveniva multo felice. E post su maritage con le princessa, le duo retornava al castello del patre del prince. Post lor arrivata su fratres, timente esser castigata per lor delicto, presto sortiva del castello.

Lor patre mandava que plure nobiles de su corte les cercava. Tosto illes les trovava e les duceva al castello. Lor fratre, per le grandessa de su corde, les pardonava lor delicto. Lor patre, audiente de lor bucca que illes haveva excambiate le aqua de vita de lor fratre pro un pauco de aqua salate del mar, decideva dar su throno a su filio minor, e ille viveva multe annos felice con su marita. Isto esseva su premio pro su noblessa e bon corde.

Alicia, le femina del piscator

Ante multe annos in un humile casa de un parve village situate apud le mar viveva un paupere piscator. Ille divideva le pan que ille ganiava laboriosamente con su sposa. Un matino ille jectava su linea in le aqua. Tosto un enorme pisce mordeva in un de su hamos. Quando le piscator lo levava del aqua, le pisce le diceva:

“Per favor, permette me superviver. Io non es un pisce ordinari ma un prince incantate per le malitia de un fee. Si tu me lassa in libertate, io te promitte que tu non lo regretara.”

Le piscator lo liberava e le pisce natava via. Quando ille retornava a casa, ille contava a su femina lo que le haveva evenite con le pisce.

“E como ille esseva un prince,” diceva su sposa, “esque tu non le peteva un favor in cambio pro su libertate?”

73

“Non. Ma mesmo si tal idea me occorreva, que poterea io peter le?”

“Deo miel!” exclamava su sposa, “Nos vive quasi in le miseria. Que tu retorna al mar e dice a ille prince que nos vole viver in un casetta confortabile in vice de iste cabana miserabile!”

Le piscator trovava incommode le demanda de su sposa ma retornava al plagia.

“Que facera io pro satisfacer mi sposa?” ille diceva al litore del mar. “Il es possibile que le prince ha natate a un grande distantia de iste parte del mar, e io nunquam potera vider le.”

Ma le prince audiva le piscator, natava al superficie del aqua e le demandava le causa de su lamentationes.

“Que tu me pardona pro molestar te, ma mi sposa, qui nunc cognosce tu historia, vole que io te pete un favor.”

“Io pote conceder te lo multo facilmente,” respondeva le prince. “Ma si tu vole vider me in le futuro, recita iste versos, que io va cantar pro te, e io venira al superficie del aqua pro parlar con te:

O prince incantate
in pisce transformate
ci io te attende
e nunc tu ben comprende
que Alicia, qui es mi sposa,
attende plus un cosa.

Tunc le prince diceva al piscator que ille solmente voleva cognocer su desiros pro complacer le.

“Io vole solmente un cosa,” diceva le piscator. “Mi sposa volerea que le humile casa que nos nunc ha, se converterea

in un casa plus grande e confortabile.”

“Bon,” diceva le prince. “Quando tu retornara a tu casa, illo essera exactemente como tu sposa lo desira.” Tunc ille natava via.

Al retornar a su casa, le piscator videva su sposa al porta.

“Nunc comprende tu proque io te inviava via al mar pro vider le prince?” illa le diceva. “Non vide tu que nostre casa nove es multo melior que le cabana repulsive que nos habeva?”

“Si, vermente,” respondeva le piscator. “Certemente nos vivera hic plus felicemente.”

Durante un o duo septimanas, le piscator viveva felicissimamente in su casa nove. Ma postea su sposa comenciava planger se:

“Iste casa deveni troppo incombrate, e io nunc vole viver in un castello de petra. Que tu nunc vade al mar pro vider de novo tu prince incantate.”

“Ma pensa,” respondeva su sposa. “Non crede tu que nos le molestarea iste vice? Io crede que nos debe restar contente con lo que nos nunc ha sin peter aliquo plus magnific.”

“Que tu non sia stupide!” exclamava su femina. “Proque se enoiarea ille? In le peyor de casos, ille facerea nihil. E io es certe que ille te complacera de bon voluntate.”

Non tanto certe como su sposa, le piscator vadeva al litore del mar e exclamava involuntariamente:

O prince incantate
in pisce transformate
ci io te attende
e nunc tu ben comprende
que Alicia, qui es mi sposa,
attende plus un cosa.

Tunc le aqua del mar agitava e le pisce appareva.

“Que vole tu nunc de me?” demandava le pisce.

“Ben que io non voleva molestar te,” diceva le piscator,
“mi sposa ha insistite que io te pete un nove favor.”

“Que tu pete lo que tu vole,” diceva le prince incantate,
“e non te preoccupa.”

“Io nunc volerea que tu transforma mi casa in un magnific castello de petra.”

“Si tu non vole plus que illo, io pote dar te lo multo facilmente, e tu femina habera lo que illa vole,” diceva le pisce e dispareva in le aqua.

Le piscator retornava a su casa e quasi non poteva creder su oculos vidente su casa transformate in un castello magnific.

“Ma non pote tu vider quanto belle es nostre nove castello?” exclamava su sposa.

Le piscator explorava le castello e videva que illo habeva non solmente multe cameras de un luxu ricchissime, ma que cata uno de illos anque habeva servitores qui immediatamente plenava omne su desiros.

Le castello anque habeva un jardin in su parte posterior e anque un silva de un medie legua de longitude populate per capras, oves, conilios e cervos e un stabulo con un multitudine de cavallos magnific.

“Tote isto es multo belle,” diceva le piscator sin celar su felicitate, “e io crede que nunc nos non debera preoccupar per nihil le resto de nostre dies.”

“Al minus nos facera un grande effortio pro assecurar que il essera sempre assi,” respondeva su sposa, facente un gesto indicante un certe scepticismo.

Duo septimanas passava, e un matino le sposa del piscator le diceva:

“Heri vespere io discoperiva alique que pote facer nos le personas le plus felice del terra.”

“Que es?” diceva le piscator. “Io non sape como nos potera esser plus felice que nunc.”

“Que tu non sia stupide de novo!” exclamava su sposa. “E que tu non sia un homine contente como un porco e

completamente sin ambiciones!”

“Que vole tu nunc?”

“Que tu vade al litore del mar pro peter que tu prince incantate me face le regina de un regno grande e magnific!”

“Ma como pote nos peter isto?” diceva su sposo stupefaccite. “Tu debe comprender que tal cosa es impossibile e que le prince non me lo concedera!”

“Io non crede illo,” clamava su sposa. “Que tu vade al litore del mar como io te ha mandate e que tu repete a tu prince lo que io te ha dicite!”

Troppo fatigate pro resister su sposa, le piscator vadeva al mar e recitava:

O prince incantate
in pisce transformate
ci io te attende
e nunc tu ben comprende
que Alicia, qui es mi sposa,
attende plus un cosa.

De novo le pisce appareva inter le undas del mar e diceva:

“Que vole tu de me, mi bon homine?”

“Il me pare que lo que io vole es impossibile,” responde-

va le piscator, balbutiante.

“Con me, nullo es impossibile,” respondeva le pisce.

“Ma iste vice mi sposa vole que tu la converte in regina.”

“Si solmente illo es lo que illa vole, tu pote retornar a tu castello,” diceva le pisce. “Illo nunc es un palatio magnific con numerose soldatos sonante tambures e trompettas. E intra le castello tu videra tu sposa sedite in un throno ricchissime de auro e petras preciose e con le capite coperite per un bellissime corona.”

Dicite isto, le pisce natava via sin provider al piscator un opportunitate de exprimer su gratitude. E le povre homine, un pauco confuse, retornava al palatio.

“Jam tu ha lo que tanto tu voleva,” diceva le piscator a su sposa. “Tu nunc es regina, e io crede que il non ha plus un cosa que nos pote demandar al prince incantate.”

“Isto nos videra post un certe periodo de tempore,” respondeva su sposa. “Io nunc pote dicer te solmente que in iste momento io es completamente satisfacite.”

Post tres septimanas le sposa del piscator le diceva:

“Esque tu sape? Io nunc es multo fatigate de esser solmente un regina, e io nunc vole haber le rango de imperatrice.”

“Ma como pote tu esser tanto audace? Io non crede que le prince va conceder te isto. E io time que iste vice ille

essera completamente disgustate con nos.”

“Isto nos videra post vider le e peter le iste favor nove,”
respondeva le regina.

Le piscator vadeva al litore del mar e de novo recitava
iste versos:

O prince incantate
in pisce transformate
ci io te attende
e nunc tu ben comprende
que Alicia, qui es mi sposa,
attende plus un cosa.

Como in ocasiones anterior, le parolas magic faceva
venir le pisce al superficie del aqua e demandar al piscator:

“Que vole tu de me?”

“Io nullo,” respondeva le piscator con un certe timor
infelice. “Como sempre, il es mi sposa qui me invia pro
peter te alique.”

“E que vole illa nunc?” diceva le pisce.

“Esser imperatrice,” respondeva le piscator rapidamente,
timente un rejection forte del pisce.

“Que tu vade tranquille. Io ha date a tu sposa lo que illa
vole.”

Quando le piscator retornava a su palatio, ille videva que su sposa esseva sedite in un throno multo plus grande e magnific. Illa anque haveva un corona multo plus elaborate sur le capite. Duo filas de soldatos la guardava, e illa esseva circumferite de reges, princes e princessas.

“Nunc es tu satisfacite?” le demandava su sposo. “Io crede que nemo nunc ha tante poter como te. E io spera que tu nunquam petera altere favor al prince e que nos essera multo felice.”

“Isto es lo que io spera,” respondeva su sposa. “Al minus in iste momento io es satisfacite.”

Ma un mense postea le imperatrice faceva venir su sposo a su latere pro peter un altere favor:

“Que vole tu nunc?” ille demandava.

“Iste vice io vole esser docte e sage, e tu non debe opponer te a mi desiros.”

Sin osar resister a su sposa, ille vadeva al mar e ancora un vice recitava le versos magic:

O prince incantate
in pisce transformate
ci io te attende
e nunc tu ben comprende
que Alicia, qui es mi sposa,

attende plus un cosa.

Como le mar esseva agitate, le prince incantate non poteva venir al superficie del aqua tanto rapidamente como antea. Ma finalmente ille appareva e diceva al piscator:

“Que vole tu nunc?”

Comprendente que ille non poteva adder ullo a su explicationes anterior, le piscator diceva simplemente:

“Que tu face mi femina sage e docte.”

“Ben, illa nunc lo es,” respondeva le pisce. “Que tu retorna a tu palatio e tu la trovara le plus sage e docte de tote le habitantes del terra.”

Quando le piscator esseva de novo ante su femina, ille esseva stupefacite per su nove saper e sagessa.

“Io nunc es convincite que tu ha omne lo que tu unquam potera voler. Tu es non solmente potente e respectate, ma tu anque es plus sapiente que ulle altere persona del mundo, e io spera que io nunquam debera molestar le prince ancora un vice.”

“Isto anque io spera,” respondeva su sposa, “ma il non ha plus que nos pote facer que attender e vider lo que se nos presentara in le futuro.”

Ma ben tosto su sposa le faceva venir a illa e diceva:

“Nunc io vole que tu prince me transforma in le rege del

sol e del luna. Ben que cata uno me invidia a causa de mi potentia e sagessa, durante le matinos e le noctes, io pensa que il es multo moleste vider le sol e le luna apparer in le celo sempre sin mi permission.”

“Io time que iste vice tu ha petite ben troppo,” diceva su sposo, “e io anque time le reaction del prince quando io le presenta tu nove demanda.”

“Isto es alique con le qual tu non debe preoccupar te,” respondeva le imperatrice. “Tu ha jam vidite como ille me ha concedite tote lo que io ha volite usque nunc. Que tu te hasta e face lo que io te ha commandate!”

Multo plus preoccupate que antea, le prince vadeva al litore del mar e ancora un vice diceva:

O prince incantate
in pisce transformate
ci io te attende
e nunc tu ben comprende
que Alicia, qui es mi sposa,
attende plus un cosa.

A causa del parolas del piscator, le pisce appareva ante ille e le diceva con un accento un pauco enoiate:

“Que vole tu nunc?”

Audiente le tono con le qual le prince diceva iste parolas, le povre homine tremeva e balbutiava iste parolas:

“Mi femina vole que tu la transforma in le rege del sol e del luna.”

“Isto diceva ille?” diceva le pisce in cholerisate. “Ma io non la lo concedera. Retorna a tu casa, que nunc non es le palatio que illo esseva ma le cabana humile que tu habeva ante que io te incontrava le prime vice. Tu e tu femina debe esser grate que io non va castigar vos pro haber essite tanto ambitiose!”

Non osante dicer ullo, le piscator abassava le capite in vergonia. Ille comprendeva que le pisce habeva ration e remaneva in silentio durante que illo dispareva in le aqua.

Arrivante a su casa, ille notava que le palatio, le soldatos, e le rege, princes e princessas habeva disparite. In su loco esseva le cabana e le vestimentos humile que ille habeva durante su vita de piscator. Su femina, convertite in le mesme povre sposa de piscator que illa habeva essite antea, plorava in desperation dicente nihil. Illa anque comprendeva que le avaritia debe esser castigata e que illa debeva resignar se a viver povremente usque al fin de su vita.

Tiribilitin

(In anglese “Rumpelstiltskin”)

Ante multe tempore in un pais distante il habeva un vetule molinero con un filia bellissime. Un die le rege veniva a su molino e remarcava su beltate. Su patre diceva que illa anque habeva multe talento e que illa poteva poner palea in su filatorio e filar lo in filios de auro.

Al audir isto, le monarcha deveniva completamente stupefacite. Motivate per ambition e avaritia, le rege pensava, “Si le filia de iste molinero vermente sape converter palea in filios de auro, certemente illa non debe restar ci in iste molino. Io la portara con me, e tosto le arcas de mi castello essera plen de auro, e io essera le rege le plus ric in tote le mundo.” Habente pensate isto, ille diceva al molinero:

85

“Si tu filia ha un talento tanto grande, io vole portar la a mi castello pro poner lo a proba, e tu non habera le necessitate de laborar plus in iste molina humile.”

Le rege tunc se retirava a su palatio, e le molinero contava a su filia le opportunitate que le rege le habeva concedite.

“Ma Papa,” exclamava su filia, “tu sape que io non sape converter palea in filios de auro. E si tu permette que le rege

me duce a su palatio, ille tosto va verificar que tu ha mentite, e ille se enoiara multissimo e nos punira.”

“Io nunc pote facer nihil pro remediare iste mendacio,” respondeva le molinero, “e nos deberea vader al castello del rege e simplemente sperar que aliquo o alicuno potera extraher nos de iste problema.”

Le matino sequente le molinero vadeva al palatio del rege e le presentava su filia. Le rege tunc la poneva in un camera grande con un pila de palea e un filatorio nove.

“Que tu comencia tu travalio de converter iste palea in auro. Tu non debe perder tempore proque, si deman tu non habera finite iste labor, io te ponera in le cella le plus profunde de mi prision subterranea.”

Dicite isto, le rege sortiva del camera e lassava le povre puera a su travalio. Non sapente que facer, le filia del molinero plorava desperatemente. Tosto veniva un nano repulsive qui la diceva:

“Ma proque plora tu, mi bon e belle puera?”

“Io plora,” respondeva illa, “proque mi patre diceva al rege que io sape converter palea in auro usante un filatorio. Vermente io non sape facer isto, e le rege me ha dicite que, si iste palea non se ha convertite in auro deman in le matino, tunc ille va poner me in le cella le plus profunde de su prision subterranea.”

“Isto esserea miserabile. Ma que tu non te preoccupa a causa de isto,” diceva le nano. “Io sape converter palea in auro multo facilmente, e io pote facer iste travalio pro te. Ma si io face isto, que me dara tu pro recompensar me?”

“Io te dara iste collar bellissime.”

Prendente le collar del filia del molinero, le nano cominciava su travalio. Postea ille faceva un movimento rapide con un virga magic e desapareva, lassante le puera sol in le camera.

Le matino sequente le rege se presentava in le camera, videva le palea convertite in auro, e subitemente se arrestava, le bucca aperite, stupefacite al vider tante ricchezza. Su avaritia cresceva, e ille poneva le filia del molinero in un camera plus grande con un plus grande quantitate de palea.

Le povre filia del molinero plorava de novo plus acerbamente que le nocte anterior. Tunc le nano fede appareva de novo e diceva:

87

“Io vide que tu ha un altere pila de palea plus grande que tu deberea converter in auro. Que me darea tu si io lo converteva pro te?”

“Io te darea iste anello.”

Le nano lo prendeva, extraheva su virga magic, lo punctava al palea, que immediatamente se converteva in auro.

Facite isto, le nano rapidamente dispareva, lassante le puera sol in le camera de novo.

Quando le rege se presentava ante illa un secunde vice, ille non poteva celar le gaudio que ille sentiva vidente tante auro. Ma su avaritia sequeva su crescimento quando ille examinava omne le auro brillante, e ille poneva le puera in un altere camera mesmo plus grande. Tunc le rege diceva:

“Iste es le ultime proba que io te exigera. Si tu transforma omne iste palea in auro, tu te maritara con me. In caso contrari, io te ponera in le turre del castello, e tu putrera ibi omne le dies de tu vita.”

Clausurate in iste tertie camera, le filia del molinero plangeva mesmo plus desperatamente. Il habeva tante palea in le camera que illa pensava que mesmo le nano qui la habeva adjuvate non poterea converter lo in auro in un sol nocte. Ma tosto ille se presentava ante illa e diceva:

“Que tu non te preoccupa. Non es importante le quantitate de palea que le rege te ha date. Con un periodo de tempore un pauco plus longe, io lo convertera multo facilemente in auro. Ma que me dara tu si io te extrahe de iste problema?”

“Il non me resta ullo que io pote dar te.”

“Que tu non te preoccupa,” respondeva le nano, ma tu debera promitter me alique.”

“E que pote io promitter te?”

“Que tu me dara tu prime filio quando tu essera le regina.”

Convincite que illa nunquam esserea le regina, proque illa esseva le filia de un molinero humile, illa respondeva:

“E ben. Io te dara mi prime filio.”

Proque non restava multe tempore usque le die sequente e il habeva multo travalio a facer, le nano immediatamente poneva le manos al obra e laborava rapidissimemente, usque omne le palea se habeva convertite in auro. Finalmente, ille agitava un pauco su virga magic e dispareva como si le terra le habeva inglutite.

Quando le rege videva le resultado de iste travalio, ille se sentiva le plus felice del mortales. Con omne ille auro ille esserea le rege le plus ric del terra. E essente un homine de parola, ille se maritava con le filia del molinero.

89

Post un anno le nove regina dava a su sposo un filio, e un postmeridie quando illa esseva sol con su filio, le nano se presentava ante illa.

“Esque tu memora que tu promitteva dar me tu prime filio,” ille la diceva, “si io transformava omne ille palea in auro?”

“Si,” respondeva illa. “Ma io te implora que tu me lassa retener le. Io morirea sin ille. Io nunc es multo ric, e io pote

dar te omne le ricchessas que tu vole si tu non prendera mi filio con te.”

“Solmente me interessa tu filio,” respondeva le hominetto.

Proque le regina plorava e supplicava tanto, le nano finalmente se rendeva. Tunc ille diceva:

“Io te dara un opportunitate pro liberar te de tu promissa: Durante tres dies io venira a tu latere; e si al fin de illos tu potera dicer me mi nomine, tu potera restar con tu filio.”

Durante le nocte le regina essayava de revocar ex su memoria le nomines le plus rar que illa habeva audite durante su vita. E notante los pro non oblidar los, illa sperava le retorno del nano.

Quando ille se presentava ante illa, le regina los repeteva usque le ultime.

“Nulle de ille nomines es le mie,” diceva le nano. “E como tu sape, tu ha solmente duo altere opportunitates pro trovar mi ver nomine. Deman io retornara ci a iste mesme hora.”

Le regina essayava extraher altere nomines ex su memoria. Ma potente memorar solmente alcun pauches, illa peteva le adjuta de plure cavalleros del corte. Le matino sequente le nano veniva de novo, e le regina recitava le nomines que illa habeva colligite. Ma a cata uno de illos, le hominetto

respondeva:

“Illo non es mi nomine... Illo non es mi nomine.”

Finalmente, ex omne le nomines que le regina recitava, nullo esseva le ver nomine del nano. Tunc ille diceva:

“Deman io retornara pro dar te tu ultime opportunitate. Si tu non habera trovate mi nomine, tu debera dar me tu filio.”

Plus affligite que unquam e pensante que illa nunquam poterea trovar le ver nomine del nano, le regina plorava acerbemente, e un cavallero, qui la videva assi la offereva su adjuta.

“Io trovara le nomine ver del nano in despecto del costo,” ille la diceva. “Io vadera a omne partes del regno, e io es certe que finalmente le Providentia guidara mi passos usque io pote trovar lo.”

Tunc ille quitava le castello con su cavallo e retornava post plure horas.

“Io ha trovate un nano de barba longe,” diceva le cavallero, “qui cantava alique multo estranie.”

“E que cantava ille?” demandava le regina.

“Ille cantava allegremente iste versos:

Deman, Ti-ri-lu-tin
le prince essera mie.

E nemo unquam sapera
mi nomine secrete.
E sempre io essera
Ti-ri-bi-li-tin.”

Le regina deveniva multo contente al audir isto; e quando le nano veniva le die sequente e la demandava si illa haveva trovate su nomine ver, illa diceva:

“Rolando...”

“Non, illo non lo es.”

“Conrado...”

“Illo anque non lo es.”

“Barbarossa...”

“Non.”

“Ti-ri-bi-li-tin!” exclamava le regina.

Post audir su nomine, le nano restava stupefacite e mute. Postea, terribilmente incholerisate, ille comenciava critar:

“Un maga te lo ha dicite. Un maga te lo ha dicite. Male-dicte sia!”

E sin poter contener su cholera, ille colpava le pede con tante fortia in le solo que ille faceva un cavo grande in illo e in illo cadeva e dispareva.

E desde ille die, oblidante gradualmente le nano fede que la haveva facite suffrer tanto, le regina viveva felice con le

rege. E le bonitate e affecto que illa sempre exprimeva a gente de omne rangos la ganiava le estima de omnes qui la cognosceva.

Crimine e punitio

Preoccupate per le pauc moneta que illes habeva, un certe matino duo amicos comenciava vagar per le mundo. Le major de illes, un juvene timide e avar, esseva joielero; e le minor, qui sempre habeva meritate le respecto e le appreciation de omnes per su nobilitate e altruismo, esseva sartor.

Le duo amicos viagiava duo dies trans qualche villages. Ma non trovante travaglio in illos, le sartor diceva a su companion:

“Vidente que nos non habeva successo in ille villages, io crede que nos debe transversar le silva pro vader a un altere pais.”

“E si le fures e animales salvage nos attacca, que facera nos?” exclamava le joielero sin celar le timor que ille sentiva.

“Si nos detene le fures, il ha pauco que nos debe timer. Vidente que nos ha nihil, illes nos lassara in libertate. E si un animal salvage vole attaccar nos, il essera facile celar nos in un arbore e escappar a su attacco.”

Ben que le parolas de su amico non le habeva convincte, le joielero non voleva restar sol e remaneva con su amico.

Assi le duo amicos abandonava le cammino e entrava in le silva. Illes vadeva qualche dies e se nutriva del fructos silvestre que illes incontrava.

Un postmeridie, un pauco fatigate, illes entrava in un specie de grotta pro passar le nocte in illo. Tosto illes audiva qualche musica agradabile.

“Qui se amusarea e sonarea un instrumento a iste hora?” demandava le sartor a su amico.

“Forsan ille es un fur qui essaya attraher alcun camminantes de iste maniera original,” diceva le joielero.

“Io non crede illo,” respondeva le sartor, “ma mesmo si illo esseva ver, io ancora vaderea vider le pro discoperir que classe de homine usarea tal stratagema.”

De novo, timente esser sol ancora un vice, le joielero sequeva su amico. E quando illes arrivava a un parte aperte del silva, le duo homines esseva completamente stupefacte per lo que illes videva.

Trans le brancas de alcun arbustos que, secundo lor sperantia les permitterea vider sin esser vidite, illes observava un grande numero de parve figuras human extraordinari qui, il pareva, se habeva reunite in un festa. Numerose nanettos, homines e feminas animate, confabulava amicablemente dum plures de illos, plus parve que le alteres, pareva arrangiar in le centro inter illes un spatio destinate a alique special.

Proximemente, accompagnate per un voce que pareva surger de alcun loco occultate, plure copulas dansava con

entusiasmo, le manos jungite. Illes formava un specie de circulo e moveva secundo le rhythmos de violinos sonate per tres nanettos, apparentemente multo vetule, qui sedeva sur le trunco de un arbore quasi celate in le umbra de tres enorme fungos apud illes.

Le tres violinistas cessava lor musica alcun momentos como si illes esseva fatigato pro le effortio. Ma le dansatores continuava sin le musica quando alcun nanetto se approximava al violinistas, gesticulante ante illes, il pareva, pro animar les a continuar lor musica. Le violinistas comenciava sonar de novo, e lor musica, animante le facies del dansatores, pareva plus acute que anteriormente.

Quando cata participante pareva poner su cinque sentidos in lo que illes faceva, in le centro del gruppo un altere nanetto, caressante su barba blanc, esseva conspicue a causa de su bellissime vestimentos, texite de filos de auro e argento.

Le duo amicos contemplava iste scena alcun minutos; e proque illes esseva un pouco inattente, le nanetto elegante les videva e les gesticulava pro facer les participar in le dansa.

Le joielero non voleva junger se a illes, ma le sartor, sin dar le bastante tempore pro planger se, le diceva:

“Que nos va vider lo que illes vole de nos, e que tu non les time. Nos es troppo grande pro esser subjugate per

illes.”

Le duo homines se jungeva al gruppo estranie. Tosto alcunes del nanos se montava sur illes e les subjugava.

Tunc un nano prendeva le cisorios e les taliava completamente le capillos. Tunc alcunes de illes prendeva de un foco grande alcun carbones ardente e les mitteva in le tascas del duo amicos.

Postea le nano qui pareva esser le chef del gruppo les diceva que illes poteva vader via quando illes voleva, e le duo curreva via sin attender que ille repeteva le ordine.

Le duo amicos curreva un bon distantia usque a un arbore con multe brancas e folios e se addormiva sub illo.

Le matino sequente, illes se eveliava credente que alguno les tirava le jachettas. Illes reguardava circum se e non videva alguno. Illes remarcava que le carbones que le nanos les habeva date esseva tanto pesante como plumbo; e, removente los de lor tascas, illes discoperiva que lor carbones se habeva convertite in auro. E illes anque discoperiva que le capillos que le nanos habeva taliate habeva recrescite.

Lor fortuna impreviste plenava le sartor de gaudio, ma le joielero, qui per hasardo habeva recipite le plus grande quantitate de auro, plangeva que ille non habeva recipite bastante.

“Que sorte pessime le mie!” ille exclamava “Que stupide

io esseva! Io timeva gente qui solmente voleva inricchir me. Si nos habeva remanite un periodo de tempore plus grande, nos haberea recipite un quantitate de auro multo plus grande!”

“Io non sape proque tu te plange,” diceva le sartor. “Nos nunc ha bastante moneta pro viver como princes le resto de nostre vitas!”

In despecto del parolas de su amico, le joielero se monstrava grandemente preoccupate. Ille quasi non mangiava e refusava continuar le viage, dicente que illes tunc esseva in un loco tranquille e que illes debeva reposar un pauco e attender le die proxime ante reprendre lor viage. Le sartor credeva de bon fide le parolas de su companion e remaneva felicemente con ille.

Quando arrivava le nocte, le amicos se addormiva sub le mesmo arbore que illes habeva usate le nocte anterior. A causa de su avaritia, le joielero attendeva usque a su amico se habeva addormite e vadeva al loco ubi illes habeva incontrate le nanos le nocte anterior. Le nanos esseva la anque iste nocte, saltante, cantante e dansante juncte, e le mesme chef dirigeva le festa.

Le joielero se approachava al gruppo e permitteva que le nanos saltava sur ille e le taliava le capillos. Postea, ille non solmente permitteva que illes le plenava le tascas con pecias

de carbon ma anque prendeva con le duo manos omne le carbon que ille poteva portar.

Satisfacite de su bon sorte, ille retornava al loco ubi reposava su amico, quando le nanos le indicava que ille poteva partir.

Le joielero essayava addormir se ma non poteva proque ille pensava al cosas que ille poterea emer con le moneta que ille haberea le matino sequente. Al fin, vincite per fatiga, ille se addormiva.

Quando le duo amicos se eveliava le proxime die, le joielero poneva le manos in le tascas de su vestimentos. Ma in vice de auro, ille trovava solmente pecias de carbon, e le auro que ille habeva recipite durante su prime dansa con le nanos anque se habeva convertite in carbon. E le capillos que le nanos habeva taliate le nocte anterior non habeva recrescite.

99

Al principio, le sartor non sapeva lo que habeva passate a su amico. Quando le joielero confessava que ille habeva retornate al nanos pro augmentar su fortuna, le sartor le diceva:

“Ben merita tu iste castigation. Essente plus ric que io, tu voleva esser ancora plus ric. Isto occorre a personas qui non es contente con lo que illes possede e qui invidia lor vicinos.”

Comprendente que su amico habeva ration, le joielero plorava disconsolatamente. “Omne illo es ver,” ille respondeva amarmente.

Habent compassion pro su amico, le sartor le diceva:

“Que tu non te lamenta e non te despera, nam io va adjutar te. Io ha mi auro totevia, e io va dar te le medietate. Nos non potera dicer que nos es multo ric, ma vermente nos ha bastante pro laborar honestemente, con un surplus pro adjutar gente plus povre que nos.”

E assi, gratias al sartor, le joielero recipeva un bon lection e se dedicava a su travalio, que es le sol cosa que debe interessar omne homine honeste. E anque, como souvenir de su avaritia, ille debeva viver le resto de su dies sin le capillos que le nanos le habeva taliate. Tal esseva le castigation que le dava le nanetto del barba longe qui habeva dirigite le dansa de su companiones in le silva.